

ÇORLU'DA FACİA SARAY'DA KUTLAMA!

Kanla beslenen kapitalist sistem kana doymuyor; kapitalizmin çarkları arasından sızan kan işçilerin, emekçilerin, yoksul halkın kanıdır!

8 Temmuz Pazar günü Uzunköprü- Halkalı seferini yapan yolcu treni, Çorlu-Muratlı arasında Sarılar mevkiinde raydan çıkarak devrildi ve 24 kişi feci bir şekilde can verdi; yüzlerce insan yaralandı. Bir tren yolculuğu bir anda binlerce insan için bir karabasına dönüştü. Yıllar önce Sakarya Pamukova'da yaşanan facia, yeniden yaşandı ve iktidar cenahı o gün olduğu gibi bugün de durumu kurtarmaya çalışan açıklamalarla olayın üzerini örtme telaşına düştü. Yine makinistler gözaltına alınıp "günah keçisi" yapılmaya çalışıldı. Yine olaya "kaza süsü" verildi...

Oysa her şey apaçık ortadaydı! Gerekli kontroller ve bakımlar zamanında yapılmadığı

için yağmur yağışı sonrası menfez ile ray arasındaki toprak boşalmış, deyim yerindeyse raylar askıda kalmıştı. Elbette bu olayın anlık olması mümkün; ama gerekli zemin kontrolleri düzenli yapılmış olsaydı, buradaki oynaklık tespit edilebilir ve bu facia önlenilebilirdi. En azından Saray'ın ışıklarının bakımı kadar buraya ilgi gösterilmiş olsaydı, şu anda bazı evlere karanlık çökmemiş olacaktı.

Siyasi iktidar, bu tür durumlarda hep yaptığı gibi, bilanço açıkladı, yayın yasağı getirdi, ölenlere allahın rahmet, kalanlara başsağlığı diledi ve "kendi işine gücüne" baktı. "Kendi işi gücü neymiş?" mi diyeceksiniz... Saray'da "gökemli" başkanlık kutlamaları. Onbinlerce insanın Kaçak Saray'da ağırlanması... Hem de faciadan hemen sonraki günlerde... İşte tekelci kapitalist sistemi ve onun faşist devletini böyle-sine iyi ele veren bir çelişki... Tek başına bu örnek bile, o Kaçak Saray'ı dolduranların timsah göz yaşlarına inanmamaya ve o saray sistemleriyle birlikte onların tepesine yıkmaya yetecek bir örnektir.

İnsanların korkmadan, özgürce seyahat edebilecekleri, üzerlerindeki kapitalizmin karartısının kalkacağı günler, ancak sosyalizmle mümkündür. Ancak sosyalizmde insanların yaşayacağı koşullar gerçek anlamda insanileştirilebilecektir.

MÜCADELE BİRLİĞİ

GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK 18 Temmuz - 1 Ağustos 2018 / S 53 / 1 TL

SANDIKTAN UMUT KESİLDİ GÖZLER SOKAKTA

"Yeni" hükümet kuruldu ve Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi devreye girdi. Uyanık tüccarın eşeği boyayıp sahibine satması gibi tekelci burjuvazi de faşist devlet aygıtını allayıp pullayıp halkın önüne koyuyor.

Aslında değişen bir şey yok; eşek yine bildiğiniz eşek, faşizm bildiğiniz faşizm; birkaçı dışında figüranlar bile değişmedi! Olan biten sadece, var olan devlet aygıtının daha da merkezileştirilmesi, kurumsallaşmış faşizmin yetkilerinin bir adamın elinde toplanmasıdır. Burjuvazinin iç savaşı ve olası bir dış savaşı yürütebilmek için buna şiddetle ihtiyacı vardı ve şu anda istediğini elde etmiş gibi görünüyor. Bundan sonra devrime karşı tek bir elden saldırarak, kararları daha hızlı alıp daha hızlı uygulayacaklar. Kapıdan içeriye heybetli adımını çoktan atmış olan büyük ekonomik krize karşı dümeni tek bir merkezden yönetmeye çalışacaklar. Sistem şimdi tüm geleceğini bu yeni düzenlenişine bağlamış gibi görünüyor.

Dengelerin kırılma olduğunu ve bu kırılmanın gelip geçici olmadığını pekala biliyorlar. Ekonomik ve siyasi krizin önümüzdeki dönemde ulaşacağı boyutu ancak hayal edebiliyorlar; gerçeklikle karşılaştıklarında bu "yeni sistem" in de kar etmeyeceğini seziyorlar. Bu nedenle paramiliter güçleri örgütüyor, militer güçleri bütünüyle kontrolleri altına almaya çalışıyorlar. Eski Genelkurmay Başkanı'nın Savunma Bakanı yapılmasının altında bu gerçeklik yatıyor.

Önümüzdeki günler, Türkiye ve Kürdistan'da iç savaşın daha da yoğunlaşacağı günler olacak. Burjuvazi, açık ki, devrim güçlerini ezme için olanca gücüyle saldırarak. Buna karşılık devrimin toplumsal güçleri de bu gerici iç savaşa devrimci iç savaşla yanıt vermeye hazırlanıyorlar. Devrimin toplumsal güçleri, 23 Haziran ve öncesinde CHP mitinglerini bahane ederek, önce Ankara

ve İzmir'de, arkasından İstanbul'da milyonlar halinde alanlara akarak gerçekte dev gövdelerini burjuva sınıfa ve dinci faşist iktidara gösterdiler.

24 Haziran akşamı, CHP'nin bu güçleri arkadan hançerlemesi, sosyal reformist partilerle oportünist örgütlerin bu ihanete onay vermesi devrimin toplumsal güçlerinin kararlılığını ortadan kaldırmadı. Kısa süreli şaşkınlık, hayal kırıklığı yerini cesur atılımlara bırakacaktır. Faşizmin tüm baskı, terör ve saldırılarına karşı kitlelerin geri çekilmemiş, sindirilmemiş olması bunun kanıtıdır. Faşist devlet ve dinci faşist iktidar devrimin toplumsal güçlerini sindirmek, savaş iradelerini kırmak için, katliam dahil her yola başvurdu. Fakat bunların hiç birinden sonuç alamadı; bundan sonra da alamayacak.

Burada temel sorun, işçi sınıfı ve emekçi halklara, burjuva gerici iç savaşa karşı, devrimci iç savaşı örgütlemek gerektiği bilincinin verilmesidir. Devrimci iç savaş, devrimci kitle hareketinin, ayaklanmaların, isyanların, çatışmaların, çarpışmaların, grevlerin ve sayısız kitle eyleminin içinden doğuyor. Bu, devrimin kendisinden başka bir şey değil.

Bu yüzden şimdi devrimi isteyen herkes, devrimci iç savaş için hazırlanmalı, bunun dışında reformist ve oportünistlerin yapacakları her türlü uzlaşma, toplumsal barış, parlamentarist çağrıya kulaklarını tıkamalı; iktidarın fethini başa almayan her türlü hedef ve programı ellerinin tersiyle itmeli.

Emekçi sınıfların ve ezilen halkların gözleri sokağa çevrilmiş durumda. Bu durumu devrimci hedef açıklığıyla tamamlamalı. Sandıktan, seçimlerden, parlamentodan, burjuva muhalefetten umudunu kesen milyonlara hedef olarak devrim ve politik iktidarın fethini göstermek yaşamsal önem kazanmıştır.

Leninistler, bu görevi dur durak bilmeyen bir çalışmayla yerine getirmeliler.

>>Editör...

GÜNÜN
ACIL GÖREVİ

Şimdi Türkiye ve Kürdistan'da devrimci krizin olduğunu, aşağı yukarı, tüm politik çevre ve güçler kabul ediyor. Devrimci kriz ya da devrimci durum, ekonomik ve politik krizin varlığı anlamına gelir. Marksist literatürde devrimci kriz, yönetenlerin eski yöntemlerle artık yönetemediği; yönetilenlerin de artık eskisi gibi yönetilmek istemedikleri toplumsal koşulları ifade eder.

Türkiye ve Kürdistan'daki durumu devrimci kriz ya da devrimci durum tanımından daha iyi ifade edecek bir kavram yok. Leninistler, uzun yıllar devrimci durumun varlığını politik güçlere kabul ettirmek için mücadele ettiler.

3

Yeni Bir Dünya
Kurulana Dek

C.Dağlı

2

Devrimde Proletarya
Ve Küçük Burjuva Tutum

Özgür Güven

4

Yeni Bir Dönemin
Başlangıcı-1

İ.Cevat Çetiner

5

Gençlikte
Değişim İsteği Var

Umut Güneş

7

Dünyaya
Açık Kafa İle Bakmak

Aybel Gün

9

Vazgeçenler
Nereye Gider

Kenan Kızıl

11

YENİ BİR DÜNYA KURULANA DEK

BAŞYAZI

C. Dağlı

Tekelci sermaye, büyük bir güç haline geldi. Gücünü, gün gün artırıyor. Sermaye büyüdükçe, burjuvazinin boyunduruğu ve kitlelerin yaşam koşulları, her geçen gün biraz daha dayanılmaz oluyor. Bu durumun kaçınılmaz bir sonucu ise, hiç eksilmeyen sokak savaşları, sık sık patlak veren halk ayaklanmalarıdır; tek kelimeyle işçilerin ve toplumun diğer emekçilerinin genişleyen devrimci başkaldırılarıdır.

Sermaye büyüdükçe, işçilerin, kent ve kır yoksullarının toplumdaki durumu daha da güvensiz hale geliyor. Ücretlerin düşürülmesi, kitlesel işsizlik, sefaletin derinleşmesi, kı-saca, maddi ve toplumsal durumlarının iyice kötüleşmesi... Burjuvazinin emekçilere uygun gördüğü yaşam biçimi budur işte. Kapitalist üretim yalnızca meta üretmez, kapitalistlerle işçiler arasındaki ilişkiyi de yeniden üretir. Bu ilişki ki çelişkilidir. Sermayenin büyümesi uzlaşmaz sınıf çelişmesini keskinleştirmekle kalmaz; bu çelişkiyi çözecek çatışmayı da büyütür ve şiddetlendirir.

Burjuvazi, kitlelerin genişleyen başkaldırısını nasıl engelleyecek? Toplumun efendilerinin temel egemenlik yöntemlerinden biri olan gerici burjuva zora ve şiddete daha fazla başvurarak.. Dünyanın yakın dönem tarihi göstermiştir ki, gerici zor, halk kitlelerini ayaklanmaktan alkoyamaz; vazgeçememiştir. Başarısızlığa uğrasa da, burjuvazi yine de zora başvurmadan vazgeçemez.

Avrupa'da olsun, Amerika'da olsun, "en sonuncu kavga" şimdiki dek sürekli ileriye ertelendi. Atlantik'in iki yakasında yine, iki sınıf arasında, proletaryayla burjuvazi arasında büyük bir kavgaya var. Bu büyük kavga, işçi sınıfı için ileriye ertelenemeyecek kadar yaşamsaldır. Büyük mücadele kazanılmalıdır. Yaşam koşulları kötüye giderken, dünya burjuvazisi topyekun saldırının kapsamını genişletirken, proleter hareketin bütün mevzileri düşman toprakları tarafından şiddetli olarak dövülürken, proletarya nihai hesaplaşmayı geleceğe bırakmayacaktır. Tüm sınıflar, güçler ve gruplar, kendi yönünden, buna hazırlanıyor. ABD önderliğinde emperyalist güçler 3. dünya savaşının cephelerini sürekli genişletirken, dünyada iki sınıf arasında insanlığın geleceği üzerinde başka bir savaş sürüp gidiyor: Küresel iç savaş. Dünya işçi sınıfı, bu savaşı kazanmak için, devrimci mücadelesini ve sınıf dayanışmasını en yüksek noktaya çıkarmada ısrarlı bir davranış sergiliyor.

Gericici sınıflar, baskılara daha fazla başvurarak, devrimci sınıfların ayaklanmalarını ve devrimleri önleyebilselerdi, bugüne hiçbir devrim gerçekleşmez, toplumlar dönüşüme uğramazdı. Tarihsel gelişme, sınıflı toplumların çelişkili evrimi, belli bir yerde, toplumun nitel değişimini zorunlu duruma getirir. Bu gelişme karşısında gerici sınıfların zoru ne kadar yoğun olarak uygulanırsa uygulansın, yenilgiye uğrar. Kapitalist despotizm yirminci yüzyılda, başta komünistler olmak üzere tüm ilerici ve devrimci güçlere en katı, en iğrenç düzeylerde uygulandı, fakat yenildi. Toplumsal devrimlerin zaferi, burjuva devlet aygıtını yıktı, damadağın etti.

Yeni bir tarihsel dönemin başlaması zorunluluğu, kendini her olayda, her eylemde, toplumsal ilişkilerin her alanında tekrar tekrar duyurur. Yeni bir dönemi başlatmaya yönelik devrimci kitlelerin eylemleri ne denli bastırılırsa bastırılsın, ortadan kaldırılamaz. Aynı temellerde yeniden yeniden patlak verir. Yığınların devrimci başkaldırısı, karşıtların birliğine dayanan eski birliği paramparça edene kadar sürer. Burada da durmaz daha ileriye, yeni bir toplum kuruluşuna dek çıkar. Bu noktaya dek, işçi sınıfı, burjuva topluma öldürtücü darbeleri vurucaak silahlara etkin biçimde başvuracaktır. Bu silahlar, marksizm-leninizm temelinde ideolojik mücadeledir, pratik olarak devrim araç ve yöntemlerdir; çeşitli mücadele araçlarının devrimci amaçlarla kullanılmasıdır; uluslararası proletarya hareketinin enternasyonal dayanışmasıdır.

Kapitalist dünya genelinde kendini güçlü olarak duyuran yeni topluma geçiş zorunluluğu, bu toprakların somutunda kendini şiddetli olarak duyuruyor. Türkiye ve Kürdistan'da bu zorunluluk, kendini toplumu sarsan devrimci krizle, yıllarca süren ve gitgide genişleyen iç savaşla, hiç eksik olmayan devrimci yığın eylemleriyle ve bu eylemlerin ayaklanma düzeyine varmasıyla tek kelimeyle sayısız olayın arkaya patlak vermesiyle; toplumsal ilişkilerin yozlaşmasıyla; toplumun kendisinin çürüme, dağılma, çöküş aşamasına girmesiyle, kısacası, karşılıklı sınıflar ilişkisinin bütün alanlarında duyuruyor. Sıraladığımız tüm bu olay ve olguların belirli bir ekonomik temeli var. Türkiye'de son 50-60 yıl içinde kapitalizm büyük bir gelişme gösterdi. Tekelci kapitalizm altında sermayenin büyümesi ileri boyutlar kazandı. Türkiye'nin sermaye sahipleri, dünyanın sayılı kapitalistleri arasına girdi. Sermayenin bu büyümesi, işçilerin ve emekçi halkın büyük sefaleti ve ezilmesi pahasına gerçekleşti. Toplumun büyük çoğunluğunun iyice kötüleşen yaşam koşullarına karşılık, zenginlik bir avuç burjuvazinin elinde toplanıyor. Uçurum çok büyük, sınıf çelişkileri çok derin ve keskin. Sınıf çatışması, tüm ezilen ve sömürülenlerin devrimci başkaldırılarını yeni boyutlar alıyor. Boyutlanan devrimci kitle eylemleri doğrudan doğruya burjuvazinin egemenliğini devirmeyi hedefliyor. Bu hareket, yeni bir toplum kurma hedefidir.

Tekelci sermayenin, faşist devletin, gericiğin azgınlaşan saldırıları, durumu tersine çevirebilir mi? Kitlelerin eylemlerini daha ileriye taşımalarını durdurabilir mi? Öncelikle belirtmek gerekir ki, hükümet müdahaleleri ve gerici şiddet ekonomik yasaları ne oluşturabilir, ne de ortadan kaldırılabılır. Hükümetler, ekonomiye bir biçim veremez. Tersine ekonomi hükümetlere bir biçim verir. Dolayısıyla hükümet önlemleri, nesnel toplumsal gidişi tersine çeviremez. Gerici saldırıların yoğunlaşmasının devrimin öznesi üzerinde, devrimci eylemlerin yükselişi üzerinde fazla bir etkisi olmaz. Çünkü Kürdistan ve Türkiye devrimci hareketi, on yıllardır, en şiddetli saldırılar altında ilerliyor. Dolayısıyla bu süreç, onu, yeni saldırı dalgalarından etkilenmeyecek kadar sağlamlaştırdı. O, her zaman daha şiddetli çarpışmalara girmeye hazırdır. Gerçek devrimci hareket, bugüne kadar olduğu gibi bu saldırılardan da güçlenerek çıkacaktır. Özcesi, yönetici güç saldırılarını hangi ölçülere çıkarırsa çıkarırsın, devrimci mücadelenin ilerlemesi karşısında başarısızlığa uğrayacaktır.

Devrimci işçilerin partisinin bakışı böyledir. Artan gerici saldırılar karşısında uzlaşmacı küçük-burjuva siyasetlerin bakışı nedir? Onlar, yoğunlaşan her burjuva genel saldırı karşısında gelecek umutlarını biraz daha yitirir ve geri kitlelerin bakışına biraz daha sarılırlar. Bu bakış açısında kitlelerin her devrimci eylemi "aşırı" görürler, dolayısıyla eleştirilmelidir. Onlar için bu dönemde tek doğru hareket çizgisi, egemen gücün çok fazla tepkisini çekmeyecek sınırlar içinde davranmaktır. Oysa emekçilerin kurtuluşuna giden gerçek devrimci mücadele yolu bu bakışın ötesinde ve ilerisinde başlar.

Egemen olanın ve umudunu yitiren küçük-burjuvaların anlayamadıkları şurasıdır ki, kitlelerin devrimcileşmesi en ağır baskı altında da devam eder. Kitleler baskı altında da devrimcileşerek, baskı düzenini ortadan kaldırmak için hazırlanırlar. Ayrıca belirtmek gerekir ki, yoğun ve şiddetli baskı koşullarında, yaşam koşulları daha da dayanılmaz olduğu için emekçi kitlelerin kurulu toplumsal düzene karşı hoşnutsuzlukları, kinleri ve öfkeleri çok daha büyür. Hepsini birikir, üst üste biner ve bir anda patlar. Devrimci kitle hareketi, daha önce görülmedik boyutlara ulaşır. Tıpkı 12 Mart ve 12 Eylül sonrasında olduğu gibi.

Verili şartlarda yönetenlerin giriştikleri saldırı çok büyüktür; buna karşılık olarak Türkiye ve Kürdistan halklarının verdiği devrimci kavga da çok büyük. Düşman saldırıları, devrimci kavga karşısında bir kez daha etkisiz kalıyor. Ayrıyetten söylemeliyiz ki, bugün, bu en ağır baskı altında verilen devrimci kavga, yarın en büyük kitle gücüne dönüşür. Bu devrimci kavgadan yarın en büyük, en etkili ve en göz alıcı devrimci dalgası doğar.

Bulduğumuz aşamada, devrimci kriz zayıflamaz fakat çok daha büyür. İşçi sınıfının, kadınların, Kürt halkının, gençliğin, devrimci kavgasının durdurulamaz ilerlemesi, devrimci krizi derinleştiriyor. Kitlelerin sistemden kopuşu ve devrimcileşmesi krizi ileri noktaya vadrıyor. Tüm bu koşullar ve olguların gelişmesi, devrimin gelişmesinden başka nedir ki!

İktidar sahipleri kurulu toplumsal düzeni ayakta tutmak için hangi önlemleri alırsa alsın, açıktan açığa gelişen devrimci kavga, hareket yeni bir dünyayla sonuçlanana kadar sürer daima.

#DansEtmekSuçDeğildir

İran'da en basit hakları için kadınlar tutsak ediliyor. "Uygunsuz" giyinmek, makyaj yapmak, saçını açmak, dansetmek bunlardan sadece birkaçı.

Ve kadınlar da her fırsatta yasakları delmeyi, özgürlüklerini istemeyi sürdürüyor.

Bunlardan biri, 18 yaşındaki Maedeh Hojabri. Maedeh'in instagramda yaklaşık 600 bin takipçisi var ve burada çoğunlukla dansettiği videolarını paylaşıyor.

Yaklaşık 300 dans videosu olan Maedeh bu hafta bu videolar nedeniyle gözaltına alındı. Bu "ahlak dışı" videolarda suçlu başörtü takmamış olmak ve dansetmek...

Maedeh'in gözaltına alınma haberi, sosyal medyada ka-

başlatıldı. İran'da karşı cinsle dans etmek yasak, ancak aile içinde dans etmek serbest.

Maedeh, dansettiği için gözaltına alınan ilk kadın değil. 2018 başlarında 6 kişi Zumba dansları nedeniyle tutuklanmış, 2014 yılında ise 6 genç İranlı çektikleri amatör dans videosu nedeniyle bir yıl hapis ve 91 kırbaç cezası almışlardı.

Suudi Arabistan'da Kadınlara İlk Kez Ehliyet Verildi

Kadınların araba sürmesinin yasak olduğu Suudi Arabistan'da geçtiğimiz yıl Eylül ayı'nda kadınlara araba sürme hakkı tanınırken, Haziran başında da ilk defa bir kadın, sürücü belgesi aldı. Ehliyetini alan kadınlar, 3 hafta sonra trafiğe çıkabilecek.

Kadınların araba kullanmasının yasak olduğu tek ülke olan Suudi Arabistan'da kadınlar yıllardır bu uygulamayı protesto ediyordu. Hatta kadınlar araba sürdükleri için hapis cezasına çarptırılmıştı.

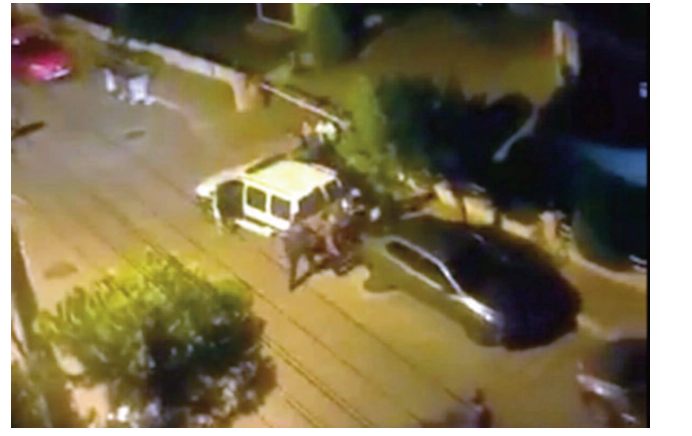
Kadınların kimi "Suudi Arabistan bir daha asla eskisi gibi olmayacak" derken, kimi "Hayalimdeki arabayı alacağım: Üstü açılır bir Mustang. Çok çok heyecanlıyım - olduğum yerde sevinçten zıplayım güliyorum" diyor.

Ve bir başka haber de Fransa'dan geliyor. Suudi Arabistanlı yarış meraklısı bir kadın olan Aseel el-Hamad, ülkesinde kadınlara trafiğe çıkma izninin verildiği gün, Fransa'daki Paul Ricard Pisti'nde Formula 1 otomobili kullandı.

El-Hamad, "Bugün sadece kadınların araç kullanmaya başlayacağı yeni dönemi değil, aynı zamanda Suudi Arabistan'daki motor sporlarında kadınların doğuşunu kutladığımı düşünüyorum. Yeni kuşağın, genç kızların motor sporlarda yer aldığını görmeyi ipe çekiyorum. Onların eğitimi yaptığımı ve bu sporu bir kariyer olarak ciddiye aldıklarını izlemek istiyorum. Bu benim en büyük başarımlar olacak" diyor.

Sonuçta kadınlar zincirleri bir kez kırınca, yapabilecekleri ancak hayalleriyle sınırlı olabilir...

İzmir Narlıdere'de Kadına Şiddet

Kadına şiddet gün geçtikçe artarken, şiddete karşı cezazsızlık bu saldırıları körüklüyor. Bunun en somut örneği, dün gece İzmir Narlıdere'de yaşandı.

Narlı Mahallesinde, 2 Temmuz 2018 Pazartesi günü akşam 22.30 sularında bir kadın ve çocuğuna, nikahı olmadığı halde "kocasım" diyen şahıs şiddet uyguladı.

Şiddete uğrayan kadının annesinin olaya tanıklık etmesi üzerine olaylar büyüdü. Şiddete uğrayan kadının annesi olaya tepki göstererek polis ve ambulansa haber verdi.

Olay yerine gelen polis ekipleri "karısıdır döver, kadın şikayetçi değil" diyerek şiddet uygulayan kişiyi değil, şikayette bulunan anne ve şiddete uğrayan kadına darp uygulayarak olayın üstünü kapatmaya çalıştı.

Ancak polis ekiplerinin yaşlı anneye darp girişimi sırasında mahallelinin tepkisi üzerine polis ekipleri şiddet uygulayan kişiyi gözaltına alarak mahalleden uzaklaştı.

Editör

GÜNÜN ACIL GÖREVİ

Baş tarafı 1. sayfada

Olaylar ve olgular bu gerçeği, tüm politik güçlere kabul ettirdi. Ne var ki, uzlaşmacı politik güçler, sosyal reformist partiler ve onların peşinden sürüklenen oportünist örgütler, yaşamın zorlamasıyla kabul ettikleri devrimci durumu yüzeysel, sıg ve dahası, tekelci sermaye sınıfıyla, faşist devletle uzlaşma umudunu koruyacak biçimde ele alıyolar.

Bu güçlerin yüzleri daima geriye, geçmişe, "barışçıl kapitalizme" dönük duruyor. Parlamento, seçimlere, sandığa bağladıkları umutlarını, "devrimci kriz/devrimci durum" tespitine rağmen koruyorlar. Her seçim dönemi bunu tekrar tekrar kanıtıyor. 24 Haziran 2018 seçimleri bunun son örneği oldu. Ayaklanmamacı ruh hali içindeki kitlelerin 24 Haziran akşamı durdurulmasında başrolü oynayan CHP, yani burjuva muhalefet, en büyük desteği işte bu adamlardan aldı. Kitleleri, önceden ayarlandığı somut kanıtlarla ortaya çıkan seçim sonuçlarını tanımamaya ve sokağa çıkmaya çağırarak yerine, "HDP barajı aştı" sakızına sarılarak, bir yandan seçim sonuçları üzerindeki hile gölgesini örttüler öte yandan tansiyonu düşürmede CHP'nin koltuk değneği oldular.

Bir kez daha ortaya çıktı ki, "Devrimci kriz karşısında, proletaryanın görevini, eskiden ol-

duğu gibi, oportünistlere ve şovenistlere karşı mücadele oluşturacaktır; bu mücadele olmadan kitlelerin devrimci bilincini geliştirmek imkansızdır." (Lenin)

Türkiye ve Kürdistan'ın toplumsal, siyasal koşulları bu mücadelenin koşullarını giderek elverişli hale getiriyor. Dinci faşist iktidar, seçim tiyatrosuyla faşist diktatörlüğü pekiştirmeye çalışırken, kaçınılmaz biçimde, burjuva muhalefeti; onunla birlikte oportünist ve sosyal reformist partileri bataklığa sürüklemiştir. Hepsisi, dinci faşist iktidarın amacına ulaşması için gerçek yüzlerini göstermek zorunda kaldılar.

Yine de oportünistlerin, sosyal reformistlerin, şovenistlerin kendiliğinden, sadece olayların gücüyle teşhir ve tecrit olacağını düşünmek son derece yanlıştır. Olayların gücü ve akışı bu konudaki mücadelenin üzerinde kolaylaştırıcı etki yapabilir; yapıyor da. Bununla birlikte, bu kesimlere karşı mücadelede temel görev devrimci komünistlere, proletaryanın sınıf bilinçli öncülerine düşmektedir. Leninistler, sınıf bilinçli öncüler burjuvazinin proleter saflardaki bu truva atlarına karşı kararlı, tutarlı, ilkeli ve sürekli bir mücadele yürütmeden "kitlelerin devrimci bilincini yükseltmek imkansızdır."

"Bu gün yine devrime doğru gidiyoruz."

Bunu sosyal reformistler ve oportünistler dışındaki herkes görüyor. Emekçi sınıflar, Kürt halkı ve ezilen diğer halklar, faşizme, kapitalizme ve onları temsil eden dinci faşist iktidara karşı, mücadeleye hazır ve kararlı olduklarını 23 Haziran ve öncesinde ortaya koydular. CHP'nin arkadan hançerlemesi ve sosyal reformistlerle, oportünistler bu ihaneti sessizlikle onaylamasaları iç savaşın seyrinin çok farklı olacağından kuşku yok.

Ama sınıf savaşında, iç savaşta "olmasaydı" gibi temennilere yer yok. CHP kitleleri arkadan hançerleyerek kendi sınıfsal görevini yerine getirdi. Sosyal reformistler ve oportünistler onu sessizlikle onaylayarak uzlaşmacı karakterlerine uygun davrandılar. Bu tabloda yetersiz kalan, gerinin üstesinden hakkıyla gelmeyen devrimci öncüler ve Leninistlerdir. Leninistler, kitleleri sermaye sınıfının ve dinci faşist iktidarın oyununa karşı uyarmak için var güçleriyle çalıştılar. Ama bunun yeterli olmadığını gördük.

Buradan çıkarılacak sonuç, umutsuzluk değildir. Buradan çıkarılacak sonuç, çok daha büyük bir güç ve enerjiyle kitlelerin devrimci bilincini yükseltme faaliyetini sürdürmektir. Üstelik, bu faaliyet için koşullar her geçen gün daha elverişli, daha kolaylaştırıcı hale geliyor. Devrimin önün-

deki en büyük engellerden biri olan CHP, emekçi sınıfların ve Kürt halkının gözünde iyice teşhir oldu. Uzlaşmacı karakterleri yüzünden yüzlerini hala parlamentoya çevirip duran sosyal reformistlerin ve oportünistlerin kendi çevreleri üzerinde dahi inandırıcılıkları kalmadı. Şimdi hepsi kendi içlerinde sorun yaşıyorlar.

Yaşam kendi mecrasında akıyor, devrime doğru ilerliyor. Faşist devlet, iç savaşın yanı sıra, ilan edilmemiş bir dış savaşın içinde. Sınıf savaşının devamı ve ileri bir aşaması olarak iç savaş şimdi dış savaşla birlikte derinleşiyor, sertleşiyor, keskinleşiyor; tarafları netleştiriyor; herkesi kendi safını belirlemeye zorluyor. Bundan sonra süreç, kapitalizmin geçmişine, barışçıl kapitalizme değil, geleceğe, toplumsal devrime uygun biçimde şekillenecek. Bunun anlamı, sosyal reformistlerin, oportünistlerin uzlaşma umutlarının "toplumsal barış" düşüncesiyle birlikte, bir daha dirilmemek üzere yok olacaktır.

Burjuva muhalefetin, CHP'nin parçası haline gelen sosyal reformist partileri ve oportünist hareketleri teşhir etmek, emekçi sınıflar ve gençlik içinden tecrit etmek günün acil görevi haline geldi.

Halide Cerrar'a 6 Ay Daha tutsaklık

Bir yıl önce, 2 Temmuz günü İsrail'in "idari tutukluluk" kapsamında cezaevine koyduğu Halide Cerrar için İsrail, yeniden 6 aylık uzatma kararı verdi.

55 yaşındaki FHKC'li Halide Cerrar, aynı zamanda Filistin parlamentosunda milletvekili. İsrail'in onu ne ile suçladığı ise açıklanmıyor.

İsrail, herhangi bir kişiyi "idari tutukluluk" kapsamında tutuklayarak cezaevine götürebiliyor.

Herhangi bir şeyle suçlanmadan ya da mahkemeye çıkarılmadan bu "idari tutukluluk" 6 ayda bir uzatılabilir. İsrail zindanlarında şu an 2'si kadın 450 idari tutuklu var. 6 bin kişi de tutsak durumda.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin (FHKC) çok sayıda yöneticisi İsrail zindanlarında. Halide Cerrar da 14 aylık bir hapis cezasından sonra Haziran 2016'da serbest bırakılmıştı.

Halide Cerrar'ın idari tutukluluğunun sona

erdiği bu günlerde, dünyanın dört bir yanından kadın örgütleri kampanyalar başlatarak Halide Cerrar'a özgürlük talep etti.

Açıklama yapan Filistin Esirlerle Dayanışma Ağı (Addameer), "Bu keyfi tutuklama uygulaması uluslararası yasaların ve insan hakları standartlarının ve özellikle, sanığın kendini savunma hakkına sahip olduğunu belirten Dördüncü Cenevre Anlaşması'nın 72 ve 78. Maddelerinin ağır biçimde ihlalidir. Aynı zamanda Dördüncü Cenevre Anlaşması'nın 66. Maddesi ve temel adil yargılanma standartları da ihlal edilmektedir" diyor.

Ancak bugün İsrail tarafından verilen bir kararlar, Halide Cerrar'ın tutukluluğu 6 ay daha uzatıldı.

Savra Savra Hatta Nasr
Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük

İdam Cinayettir

İHD İstanbul Şubesi, İran Konsolosluğu önünde Kürt siyasetçi Ramin Hossein Panahi hakkındaki idam kararını protesto etti.

Polis, 9 Temmuz günü öğle saatlerinde Çağaloğlu'ndaki konsolosluk önünde bir araya gelen İHD'lilerin burada eylem yapmalarına engel olunca, açıklama sokak girişinde yapıldı.

İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yole-ri'nin okuduğu basın açıklamasında, 142 ülkede kaldırılan ölüm cezasının bir cinayet olduğu söylendi.

"Ölüm cezasının varlığını ortadan kaldırdığımızdan, ceza değil yok etme uygulamasıdır" denilen açıklamada 'cezaların şahsiliği' prensibinin ihlal edildiğine dikkat çekildi. Penahi'nin idam kararının ardından yeğeni Niştiman Hisen Penahi'nin karara tepki olarak

hayatına son vermesini örnek gösterdi.

"Zaman zaman 'ibret için' denilerek verilen ağır cezaların ve ölüm cezasının suçun tekrarının önlenmesi açısından beklenen caydırıcı etkiyi yaratmadığı da göz ardı edilmemelidir. Nitekim, Uluslararası Af Örgütü'nün 2017 raporuna göre bir yılda, toplu infazlarıyla bilinen Çin hariç 23 ülkede 1000 in üzerinde kişi idam edilmiş ancak suç işlenmesi engellenememiştir.

İnsan hakları savunucuları olarak; yaşam hakkını ortadan kaldıran ölüm cezasına her koşulda karşı olduğumuzu tekrarlar söylüyoruz" denilen açıklamaların ardından İran Cumhurbaşkanı'nın hazırlanan mektubu teslim etmek üzere konsolosluk önüne geçilirken, polis basın emekçilerini engelledi.

İran zindanında idamı bekleyen Ramin Hüseyin Penahi için dünyanın dörtbir yanında dayanışma eylemleri yürütülüyor.

21 yaşındaki Ramin Hüseyin Penahi 1 yıl önce yakalandı, savunma yapma imkanı olmadan yargılanarak Komala üyesi olmak ve silahlı eylemlere katılmaktan idam cezası verildi.

Penahi'nin idamı şimdilik durdurulmuş olsa da, şu an uyuşturucu bağımlıları ile aynı koşu da her an ölüm riski ile karşı karşıya..

Filistin Halkı Yürüyüşe Devam Ediyor

Filistin halkı, Büyük Geri Dönüş Yürüyüşüne, İsrail siyonizminin her tür baskı, saldırı ve katliamına rağmen devam ediyor.

Dünyanın dikkatini İsrail işgalciliğine ve ablukaya çekmek isteyen Filistinliler, yaratıcı eylemlere de imza atıyorlar.

3 Temmuz günü Filistinli kadınlar Gazze'den kitlesel olarak sınıra yürüdüler. Eylem öncesi tüm dünya kadınlarına da çağrı yapan Filistinli kadınlar, dayanışma çağrısı yaptılar. Kadınlar, 30 Mart'tan bu yana süren bu yürüyüşlerin de hiçbir örgüte vb bağlı olmadığını, Filistin halkının iradesi olduğunu hatırlatıyor.

Filistinli gençler de, bir gün önce İsrail ordusuna karşı Gazze sınırında ulusal dansları "Dabke"yi yaparak çarpıcı görüntüler oluşturdular. Yürüyüşe yine mermi ve gaz bombalarıyla saldırı İsrail askerlerine karşı gençler bu defa ellerindeki sapanlarıyla Lübnan ve Filistin'in geleneksel dansları olan dabke ile cevap verdi.

Aynı gün, siyonist ordunun saldırılarında 14 yaşındaki Yasser Abu al-Naja ve 24 yaşındaki Mohammad Fawzi Hamaydeh başından vurularak hayatını kaybetti, 400'ün üzerinde Filistinli de gerçek mermi ve göz yaşartıcı gazlardan dolayı yaralandı.

13 Temmuz günü yapılan yürüyüşte ise gençler, şu günlerde herkesin odak noktası olan dünya kupası maçlarına atfen sınırdaki futbol ve voleybol oynadılar. Bu, İsrail saldırılarına engel değildi elbet. 15 yaşındaki Osman Helles saldırıda katledildi, 220'den fazla kişi de yaralandı. Yiğit Filistin halkını, kadınları, çocukları ve gençlerini selamlıyoruz.

DEVİRİMDE PROLETARYA VE KÜÇÜK BURJUVA TUTUM

ÖZGÜR GÜVEN

İnsan soyut değil, somut bir varlıktır. İnsanın varlığı tarihsel toplumsal koşullar tarafından belirlenir. İnsan ancak bu koşullar içinde insandır. Tarihsel olarak verili ekonomik ve toplumsal koşullar değişime uğrayınca insanın yaşamı ve insanın kendisi de değişime uğrar.

Tarihsel olarak verili koşulların her köklü değişimi eski toplumu yıkan ve yerine yeni bir toplum kuran toplumsal devrimlerle gerçekleşmiştir. Bugün gelinen aşamada olması gereken eski toplum olan kapitalizmi yıkarak yeni ve daha ileri bir toplum olan komünizmi kurmaya girişmektedir, sınıfsız toplumu kurmaktadır. Bu iş uzun soluklu, meşakkatli mücadeleleri gerektirir. Zorluklarla dolu bu mücadele süreci büyük fedakarlıklar ve sorumluluk ister. Politik iktidarın ele geçirilmesini hedefleyen mücadele süreciyle başlayan bu sorumluluk, iktidarın ele geçirilmesinden sonra da devam eder. Devrimden sonraki kuruculuk süreci de fedakarlıklar ve sorumluluk ister. Devrimci olmak, bütün bunları bilince çıkarmak, göze almak demektir.

Tekelci sermayenin egemenliğinin sarsıldığı, ekonomik, politik ve toplumsal krizin derinleşerek devrimci krize vardığı bugünkü koşullarda devrimci daha da zordur. Zira sermaye egemenliğini sürdürülebilmek amacıyla ekonomik baskının yanında devlet baskısına ve zor yöntemlerine daha çok ihtiyaç duyuyor, daha yoğun olarak uyguluyor.

Baskı ve zor yöntemlerinin daha yoğun uygulanması tekelci sermaye ve düzen güçleriyle emekçi kitleler ve geniş halk yığınları arasındaki çelişkiyi daha da derinleştiriyor, çatışmayı şiddetlendiriyor.

Kapitalizmin tarihi işçi sınıfı ve emekçilerin sömürsününün, açlık ve sefaletin de tarihidir. Uzun yıllardan beri sömürülen işçi ve emekçi yığınlar, sömürünün devam edebilmesi, sermaye birikiminin sürmesi için sürekli olarak baskı altında, devlet şiddeti altında tutuldular. En insani talepleri dahi zorla, devlet terörüyle şiddetle bastırıldı. Bütün bu süreç boyunca çok büyük bir öfke ve kin birikti. Toplumda biriken bu patlayıcı devrimci eylemlerle zaman zaman açığa çıkıyor. Baskı ve devlet terörü ne kadar artarsa artsın, bu patlayıcı güç bir devrimle patlar, patlayacaktır. Bu patlamanın yarattığı, yaratacağı enerji burjuvazinin ekonomik ve politik egemenliğine son verip burjuva toplumu kapitalist özel mülkiyetle birlikte havaya uçuracaktır.

Devrimci komünistler, sınıflar mücadelesinde taktiklerini, bu taktiklerin ifadesi olan sloganlarını, örgütlenme politikalarını ve mücadele biçimlerini belirlerken keyfi davranmaz, verili somut koşulları çözümleyerek karar verirler. Ekonomik, politik, kültürel koşulların yanında uluslar arası durumu da değerlendirip bu koşullara göre belirlerler. Bu nedenle sık sık somut koşulları gözden geçirir, yeniden çözümlerler. Somut koşullara, verili andaki güçler ilişkisine, çelişki ve çatışmalara dayanmayan tezler ve görüşler nesnel, bilimsel olmaz, öznel görüşler olur.

Kapitalizmin emperyalist ülkelerde olduğu kadar gelişmemiş olduğu bağımlı ülkeler dünyanın çok büyük bölümünü oluşturuyor. Bu ülkelerin pek çoğunda olduğu gibi sermayeden, burjuva egemenliğinin devamından yana tavır alan aydınlar ve küçük burjuva kesimler var. Esas olarak sosyal reformizmi savunan bu kesimler kapitalizm geliştikçe sınıf çatışmalarının ve krizlerin ortadan kalkacağını, en azından çelişkilerin yumuşayıp uzlaşabileceğini; bu nedenle de bir devrime gerek olmadığını öne sürüyorlar. Oysa kapitalizm koşullarındaki her gelişme bu toplumsal sistemin temelinde yer alan uzlaşmaz çelişkileri derinleştirip sınıf çatışmalarını ve krizleri daha da keskinleştirip şiddetlendirmekten başka bir sonuç yaratmaz. Kapitalizmin temelinde yer alan sınıfsal karşıtlıkların derinleşmesi bu sistemin çelişkin yapısı nedeniyle zorunludur. Burada sınıf mücadelesi kaçınılmaz olarak yoğunlaşır sertleşir. Toplumsal karşıtlık ve kutuplaşma büyür, daha derin toplumsal krizlere varır. Kapitalizmin kendisi ekonomik, politik, toplumsal krizlerin temelidir. Uzlaşmacı aydınların ve küçük burjuva sosyal reformist hareketin öne sürdüğü gibi, kapitalizmin gelişmesi sınıf karşıtlıklarını ve krizleri hafifletmez, tam tersine derinleştirir. Onlar neyi savunursa savunsun devrimci komünistler, çelişki ve çatışmalardan da yararlanarak burjuva topluma ve burjuva egemenliğe yönelen bütün kitleler tepkileri somut devrimci hedeflere yönelmeli, bütün devrimci hareketleri, girişimleri ve güçleri tekelci sermayenin her türlü egemenliğine son vermek için değerlendirmelidir.

Yaşanan her olayla daha çok açığa çıkan bir gerçek var: Uzlaşmacı sosyal reformist hareketler oluşturdukları örgütlülükleri burjuva egemenliğe son vermek amacıyla değil, burjuvazi üzerinde baskı kurarak tavizler koparmak amacıyla kullanıyorlar. Devrimci komünist parti ise bu örgütlülükleri sadece emeğin korunması ve emekçilerin yaşam koşullarının iyileştirilmesi için değil, esas olarak emeğin kurtuluşu amacıyla uygun olarak kullanıyorlar.

Bizde olduğu gibi bağımlı ülkelerin bir çoğunda proletarya bilinçli bir ittifak politikası yürütmek durumundadır. Bu, proletaryanın tek başına burjuvaziye devirecek kadar güçlü olmamasından ileri gelir. Bunun yanında, proletaryanın, toplumdaki bütün ezilen ve sömürülen kesimleri kurtarmadan bir sınıf olarak kendi kendisini kurtaramayacak olması da bunda önemli bir etkidir. Kır ve kent küçük burjuvazisiyle olsun ezilen ulus ve ulusal topluluklarla olsun müttefikleriyle ilişkisinde proletarya açıklık ilkesiyle hareket eder. Devrimin niteliğini, devrimdeki amacını; bu amaca nasıl varılacağını ve devrimin zaferinden sonraki yöneliş açıkça ortaya koyar.

Burjuvazi ise emekçi yığınlarla, ezilen ve sömürülen kesimlerle ilişkilerinde yalana ve aldatmacaya dayanır. Çünkü burjuva sınıfın amacı bu kesimler üzerindeki egemenliğini ve sömürsünü sürdürmektir. Bu amacını açıkça ifade ettiğinde bütün bu kesimleri karşısına alacağından açıklık söz konusu bile olamaz. Bütün ilişkileri üstü kapalı sürer, yalana ve aldatmacaya dayanır. Proletarya ise ezilen ve sömürülen tüm kesimlerle emekçi yığınlarla, ezilen ulus ve ulusal topluluklarla açıklık temelinde ilişki kurar. Bu ilişki tamamen güvene dayalı bir ilişkidir. Müttefikleriyle birlikte burjuva egemenliği devirecek olan proletarya, buradan kesintisiz olarak proletarya diktatörlüğüne ve sosyalizm hedefine ilerleyeceğini de açıkça ifade eder.

Proletarya hegemonyası temelinde kurulum gelişecek olan bu ilişki, bütün emekçi ve ezilen kesimlerle birlikte emeğin kurtuluşunun başlangıcıdır.

Bir Kez Daha: “Kaza Değil Katliam”

"ODTÜ'yu kapatıp 'Hayvanat Bahçesi' yapalım. İçerideki insan evladı gürühu başka okullara nakledip bazı talebe ve hocaları sergilemek üzere kampüste tutalım. Kafeslerine muz, fındık, fıstık atar eğleniriz. METU ZOO İsim de havahı olur vallahi!" diye buyurdu eski AK Parti Gençlik Kolları Genel Başkanı...

Üniversitelere, bilime döneminde verilen önemin, değerinin bundan güzel bir açıklaması olamazdı. Bir gün önce Çorlu'da tren kazası yaşanmış, yolcu treni raydan çıkmış, 24 kişi hayatını kaybetmiş, 318 kişi de yaralanmışken... Doğa olayları denildi, fazla yağış denildi. Oysa kamuoyuna yansayan görüntülerde en sıradan insanın dahi algılayabildiği ihmaller var.

Konu ile ilgili TMMOB detaylı bir açıklama yaptı. Ancak biz bu detaylara girmeyeceğiz. Özet olarak, o gün öğleden sonra yağın yağmur sularının olay yerindeki menfezden yeterince geçmemesi sonucu biriken sular, menfez üstü ile demiryolu altında kalan kısımdaki malzemeyi boşaltmış ve boşluk oluşmuş. Bunun üzerine ray ve beton traversler boşlukta-askıda kalmış. Yolcu treni menfez üzerinden geçerken lokomotif ve 1. vagonu geçmiş ancak sonraki 5 vagon yoldan çıkmış, diziden kopmayarak yaklaşık 200 metre sürüklennmiş.

Bu, demiryolu hatlarının muayene ve bakımının düzenli şekilde yapılmasının önemini de bir kez daha ortaya çıkardı.

Ulaştırma Bakanı sabaha karşı bir açıklama yaptı ve “yıllık olarak bir kez kontrol yapılıyor ve bu da Nisan ayında yapılmış”, “yağış çok fazla olduğu için bu kaza olmuş” dedi. Ancak bahsi geçen kontrolün TCDD köprü birimince yapıldığı, 14 Demiryol Bakım Müdürlüğü mntukasındaki “Menfez Bakım ve Taş Duvar işleri” için ihale açıldığı ve ihale ödenek tahsis emri çıkmadığından 20 Haziran günü iptal edildiği öğreniliyor.

Evet, ihalenin iptal gerekçesi “ödenek

olmaması”...

Önce, 1900 yılından beri ayakta duran menfez üzerinde demiryolu hattı yapılırken göçme, çökme ve tabaka kayması ve boşalması ile ilgili bilgiler dikkate alınmamış. Bölge bol yağış alan bir alan olmasına rağmen...

men buna dair gerekli olan bakım ve kontroller yapılmamış. İnşaat Mühendisleri Odası da bu yaşananların en başta gelen sebebinin yapı ruhsatlarından mühendis ve mimarların imzalarının kaldırılmış olması olduğunu söylüyor.

Teknik açıdan uygun yapılmayan ve

denetlenmeyen dolgu yapı 1 yıl içinde çözümlüyor. Ve bunu kontrol edecek bakım işleri ihalesi “ödenek yokluğundan” iptal edilmiş ve bu gibi durumları fark edecek ve katliamın önüne geçebilecek “hat kontrol memurluğu”nun çalışmaları da sadece hafta içi mesai saatlerine sıkıştırılıyor.

Tren ray hattı, raylar, rayları taşıyan travers ve bunları taşıyan ve sağlam bir zemin

üzerine yerleştirilmiş balastlardan oluşur; ancak bu bölgede yeni ray hattının suya ve basınca dayanıklı bir zemin üzerinde yapılmadığını söylüyor Politeknik de; “Teknik gereklilikleri, şartnameleri yok sayarak 'proje' yapan, ihaleyi verdiği müteahhitlerinin kontrolünü, denetimini yapmayan Ulaştırma Bakanlığı katliamın sorumlusudur!” diye açıklama yapıyor.

Birleşik Taşımacılık Sendikası da, yağın kuvvetli yağmurun bitişi ile (15.20) kazanın olduğu zaman arasında 2 saatlik süre olduğunu söylüyor; bölgenin Demiryolu Bakım Servis Müdürlüğü'nün hava şartlarını takiben, bölgeye acil kontrol ekibinin göndermesini gerektiğini, ancak personel açığının fazla olması sebebiyle hiçbir kontrolün yapılabildiğini söyleyor.

BTS, demiryollarında yapılan serbestleşme/özellikle neticesinde trafik emniyeti ve kontrolün rafa kalktığını, 160 yıllık birikim ve kuralların yok sayıldığını söyleyerek can ve mal taşımacılığında en ufak ihmalin dahi kabul edilemeyeceğini; liyakatsiz keyfi atamalarla demiryolculuk yapılamayacağını vurguluyor.

Evet, son yaşanan tren “katliamı”nda tren makinistleri ve demiryolu bakım şefliğinden memurlar gözaltına alındı; katliamın sorumlusu olarak da “yağın yağmur” gösterildi. Ve yaşananlar ortaya dökülmesinin diye apar topar “yayın yasağı” getirildi. Artık tüm toplumca malum olan bir şey var ki, eğer bir konuya yayın yasağı getirilmiştense failler bellidir.

Katliam değil haberinin yapılması engellendiği müddetçe, benzer katliamların yaşanması da kaçınılmazdır.

Evet, başa dönecek olursak, ancak bilim tamamen saf dışı bırakılmasıyla, cehaletin egemen kılındığı bir biat sistemiyle, dinci faşist iktidar halkı yönetmeye, rant sistemini devam ettirmeye çalışıyor. Mümkün olmadığını/ olmayacağını hep birlikte yaşayarak göreceğiz.

Tutuklu Kadın Gazeteciler İçin Bakırköy Cezaevi Önünde

İstanbul'da gazeteciler, 11 Temmuz'da tutuklu arkadaşlarına destek olmak ve serbest bırakılmalarını istemek için Bakırköy Cezaevi önünde idi.

Özgür basın emekçileri, 16 Temmuz günü mahkemeye çıkarılacak olan tutuklu meslektaşları Havva Çuştan ve İsminaz Temel şahsında, tutsak gazeteciler için basın açıklaması yaptı, Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi'ne balonlar uçurdu.

Tutuklu kadın gazetecilerin fotoğraflarını taşıyan basın emekçileri, “İsminaz Çı-kacak Yine Yazacak”, “Susma Haykır Haber Yapmak Haktır” sloganları attı.

Eylemde ilk olarak DİSK Basın İş Temsilcisi Aylin Kaplan konuştu, özellikle kadın gazetecilerin hedef alındığını belirterek, serbest bırakılmalarını istedi. Ardından TGS'den Gülfem Karataş söz alarak “Kadın ve LGBTİ Komisyonu olarak tutuklu gazeteciler için her zaman mücadele edeceğiz. Gazeteci arkadaşlarımız haber alma hakkını kullanıyorlar ve bunu kamuoyu ile paylaşıyorlar. Son gazeteci cezaevinden çıkana kadar mücadele edeceğiz.

Havva ve İsminaz serbest bırakılsın” dedi.

Basın emekçileri adına açıklamayı Jin-News muhabiri Evrim Kepenek okudu ve “Şu an arkamızda görmüş olduğumuz bu binanın üzerinde Bakırköy Kadın Kapalı Ceza İnfaz Kurumu yazıyor ancak bizce burası bir kadın haber merkezidir” dedi. Bu cezaevinde tam 8 kadın gazeteci tutulduğunu söyleyen Evrim Kepenek, Havva ve İsminaz'ın 16 Temmuz Salı günü tutuklu oldukları dava kapsamında Çağlayan'daki İstanbul 27. Ağır Ceza Mahkemesi'nde hakim karşısına çıkacaklarını hatırlattı.

“Arkadaşlarımızın takip ettikleri haberler, dosyalarına suç delili olarak konul-

muş, boyunlarında fotoğraf makinesi olmasına rağmen, fotoğrafları da kamut olarak sunulmuştur” diyen Evrim, “Biz, biliyoruz ki dünyanın hiçbir yerinde habercilik suç değildir. Bugün, haberciliği suç olarak görenler dahil herkesin habere ve haberciye ihtiyacı var. Ne haberler yargılsın ne de haberciler tutulansın. Biz, davanın ilk duruşmasında, arkadaşlarımızın serbest bırakılacağına inanıyoruz” dedi.

Eylem, balonların cezaevine doğru uçurulması ile sona erdi.

14 Temmuz Cumartesi günü de Galatasaray Meydanı'nda basın açıklaması yapılarak gazetecilere özgürlük istendi.

Ethica Eylemcisi Derya Koçak Kazandı

Bakırköy Ethica Hastanesi'nden “itaatsizlik ettiği” gerekçesiyle 21 Mayıs'ta işten çıkarılan Derya Koçak, sürdürdüğü oturma eylemini kazanımla sonlandırdı.

“25. maddeden çıkartıldığım için hiçbir hakkımı alamıyorum. İşsizlik maaşımı alamıyorum ve bu madde başka bir yerde iş bulmama engel oluyor” diyerek 19 Haziran günü eyleme başlayan Derya Koçak'ın talebi kabul edildi.

6 Temmuz günü 17 günlük eylemin ardından, haksız yere işten atıldığını söyleyen Derya Koçak'ın işten atılma sebebi değiştirildi ve haklarını elde etmiş oldu.

İşten Atılan İşçi Ölüm Orucunda

İzmir Büyükşehir Belediyesi İz Enerji'den atılan 12 yıl temizlik işçisi İtersah Erdoğan, 21 gündür belediye önünde eylemde idi, İtersah Erdoğan, sürdürdüğü oturma eylemini 9 Temmuz itibarıyla ölüm orucuna dönüştürdü.

2 gün mazeret bildirmedığı gerekçesiyle 21 Mart'ta işine son verilen İtersah Erdoğan, 11 Haziran günü oturma eylemine başlamıştı.

Tüm Çocukların Kırmızı Elmalar Gibi Gülebilmesi İçin

Olaysız hiçbir günün geçmediği coğrafyamızda son günlerin gündemi idam... Bir tarafta, İran'da dinci faşist rejimin "silahlı örgüte üyelik" suçlamasıyla idam etmek istediği bir Kürt genci Ramin Hüseyin Penahi'nin idamı durdurulsun diye yürütülen kampanyalar var. Diğer tarafta "idam isteriz" söylemleri...

1 yıl önce güvenlik güçlerinin vurarak yaralı olarak tutukladığı Penahi doğru dürüst yargılanmadan, suçları ve delilleri ortaya konmadan, savunma hakkını kullanmadan apar topar idam cezasına çarptırıldı; oluşturulan kamuoyu baskısı üzerine 2 defa idamı ertelendi. 2 ay önce idam edilmek istendiğinde yeğeni intihar ederek dikkatleri Penahi üzerine çekmiş ve idamı erteletmişti. Birkaç hafta önce ise onu idama götürmek için cezaevine gelen güvenlik güçleri, cezaevinde isyan çıkaran tutsakların Penahi'yi vermeye üzerine yeniden ertelenmek zorunda kalmıştı.

Haftalardır Uluslararası Af Örgütü bu devrimci genç için adil yargı lansa, idamı durdurulsun kampanyası yürütüyor. Ve bu sabah, Penahi'nin Sina Cezaevi'ndeki hücrelerinden alınarak bilinmeyen bir yere götürüldüğü öğreniliyor. Cezaevi önünde gece gündüz bekleyen anne babasının da kaçırıldığı söyleniyor...

Her an Ramin Hüseyin Penahi'nin idam edildiği haberini alabiliriz...

Tam ülkemizde yaşanan "idam getirilsin" tartışmaları üzerine yaşanan gelişmeler bunlar... Kayıp iki küçük kız çocuğunun cansız bedenlerinin bulunması üzerine alevlendi "idam" tartışmaları. Çocukların, kadınların, kendilerini müdafaa edemeyen hayvanların haklarını savunurken, bambaşka bir uca savrulmak...

Birkaç hafta önce bacakları kesilerek ölüme terk edilen bir yavru köpek için dağlanıyordu yüreklerimiz, sonra tecavüz edilerek katledilen kedi-köpekler, bugün de kaybolduktan sonra ard arda cansız bedenleri bulunan bebek yaştaki çocuklar... Her biri için "önlem alınmalı", "failer cezalandırılmalı" derken arkadan bir ses yükseliyor, "idam cezası geti-

rilin..." Savunmasız canlıların vahşice katledilmesi karşısında vicdanlarımız kanarken, faşizm karşısında savunmasız hale geliyoruz... Elbette insanı, insanlığa düşman caniler yaptıklarının bedelini ödemeli, bu tartışmasız. Nokta.

Ancak bu, kesin bir çözüm değil. Kesin çözüm, sorunun kaynağını ortadan kaldırmaktan geçiyor. Sorunun kaynağı genel olarak kapitalist toplumun biçiminin kendisi; özel olarak dinci faşist iktidardır.

Bu noktada, yetiştirme yurtlarında, kuran kurslarında çocuklara tecavüzü olağanlaştıranın, küçük yaşta kız çocuklarının evlendirilebileceği fetvalarıyla çocuk tecavüzü ve cınayelerinin yolunu açanların, toplumu cahilleştirerek, yoksullaştırarak bu olayların zeminini hazırlayanın dinci faşist iktidar olduğunu unutmamalı.

Dinci faşist iktidar, yolunu açtığı, zeminini hazırladığı insanlık dışı

olayları bu sefer emekçi sınıflara, devrimci güçlere geniş çaplı bir saldırının bahanesine dönüştürmeye çalışıyor. "İdam" tartışmaları ve talebi işte bu tuzağın somut halidir. "İdam" cezasını getirmeye çalışmakla, dinci faşist iktidar ve tekeli sermaye sınıfı, gerçekte devrimci güçlere, emekçi sınıflara, Kürt halkına karşı dizginsiz bir saldırı için zemin hazırlamaya çalışıyor. Üstelik bu amacına, emekçi sınıfların, yoksulların insanlık dışı olaylara karşı kabarmış öfkesini arkasına alarak yapmaya çalışıyor. Oysa biliyoruz ki, Hüseyin Üzmezler, yetiştirme yurtlarındaki sübyancılar dinci faşistlerin sembol isimleridir.

Olayların gerçek nedenini, toplumsal zeminini ve bunun hazırlayıcısını göremeyenler bu tuzağa kolayca düşebiliyorlar. Dinci faşist iktidarın emekçi sınıflara ve ezilen halklara karşı kurduğu bu tuzak bozulmalı, açığa çıkarılmalı. Emekçi sınıfların, ezilen halkların, yoksulların kabaran öfkesini zavallılaştırmış, düzen tarafından düşkünleştirilmiş bireylere değil, sömürü düzenine yönelmeli.

Daha ileri bir toplumun maddi önkoşulları gelişip güçlendikçe, kapitalizmin çürüme ve çöküş süreci de derinleşiyor. Kapitalizmin çürüyüşü hızlandıkça, toplumda da çürüme, yozlaşma artıyor. Her yeni güne deşet verici yeni bir haberle uyanıyoruz. Ve insani değerlerimizi kaybetmeye, çocuklarımızın geleceğini güvenli bir şekilde kurabilmek adına mücadele ediyoruz.

Tek çıkar yol, çürümüş düzeni parça parça edip, yerine insanı temeline alan yeni bir sistemi, sosyalizmi kurmak... Tüm çocukların kırmızı elmalar gibi gülebildiği günler için...

YENİ BİR DÖNEMİN BAŞLANGICI: 24 HAZİRAN - 1

İ.CEVAT ÇETİNER

-I-

Bu seçimlere damgasını vuran, burjuva muhalefetin ve parlamentarist küçük burjuva muhalefetin etrafında toplandığı CHP ile HDP'den gelen aynı içerikteki açıklamalar oldu. Denilenin özü şuydu: hile vs yoktur, seçimlerin sonucunu kabul ediyoruz.

Her seçim sonrasında, yapılan usulsüzlükleri ve hileleri bir bir sayıp, sonuçları en azından şaibeli ilan eden muhalefet, bu sefer, hile mile yok deyip kenara çekildi. Neresinden bakılırsa bakılsın, şaşılmalı bir açıklamaydı.

Huyunun hyundan vazgeçtiği ne zaman görülmüştür ki!

Hani saf olup inanalım diyeceğiz de insanın akına, daha oy verme işlemleri devam ederken Urfa'dan gelen haberler takılmıyor değil. Hele de, seçimlerin üzerinden birkaç gün geçtikten sonra basına yansıyan bilgiler, herkese şu soruyu sordurdu; geçen seçimlerde yaşananların benzerleri yine yaşandığı halde, neden bu seçimlerin sonuçları aceleyle ve kesin bir dille aklandı? Ya da soruyu şöyle soralım: 24 Haziran akşamı, muhalefetin her zaman yaptığı açıklamayı yapmaktan özenle kaçınmasında ki amacı neydi?

Burjuva muhalefet partisi, iki ana amacı gözeterek bu açıklamayı yaptı. Birincisi, 24 Haziran akşamına yönelikti. İkincisi, Gezi ruhunu yok etmek ve sistemin mekanizmalarına yeniden rıza üretmek içindi. İlkinden başlayalım.

24 Haziran akşamı, kitlelerin sokağa, alanlara çıkmasına engel olmak amaçlandı. Bu ancak, kitlelerin üzerinde şok etkisi yaratacak bir hamle ile, kitlelere en hazırlıksız oldukları yerden saldırılarak başarılabilir. Burjuva muhalefet partisi, kitleler nezdinde, ortalama solun özellikle son birkaç yıllık desteği ile zar zor toparladığı inandırıcılığını yeniden kaybetme pahasına bu hamleyi yaptı. Bu hamlenin kitleler üzerinde neden şok etkisi yarattığını anlamak için ise, chp-seçim-sokak arasındaki ilişkinin nasıl oluştuğunu, dolayısıyla seçime nasıl bir süreçten geçilerek geldiğini hatırlamak gerekir.

YSK'nın 2017 referandumunda yasaları alenen hiçe sayarak seçimlerin sonucunu değiştirmesinin kitlelerde yarattığı büyük öfke hatırlanacaktır. YSK'nın havası, kitlelerde seçime ve sandığa olan güvenin kırıntılarını dahi silip süpürmüştü. Yine hatırlanacaktır, kitlelerin YSK'dan daha fazla öfke duyduğu bir kurum daha vardı: CHP. Gezi sürecinden güç alan CHP tabanının yaptığı tüm baskıya rağmen, CHP yönetimi insanları sokağa çağırılmıyordu. Ve böylece demokrasiden özgürlükten yana olan kitleleri sisteme bağlama misyonunu taşıyan iki önemli kurumun, sandık-seçim ve CHP'nin, itibarlarının son kırıntıları da ortadan kalkmıştı.

Öte yandan unutmamak gerekir ki, seçtiği vekiller zindanlara atılan ha keza belediyelerine kayyum atanın Kürt halkının, pamuk ipliğine bağlı olan sandıkla ilişkisi de, çoktan kopup gitmişti.

Tüm bunlar olurken, bir yandan da gerek içerde gerekse uluslar arası alanda yaşanan siyasal, ekonomik gelişmeler ve içerde yaşanan toplumsal olaylar; kitlelerin hoşnutsuzluğunu, öfkesini arttırmaya devam ediyordu. Bir minibüste iki kadın arasında yaşanan tartışma, bir parkta kadınlara yapılan müdahale, yobazların her fetvasından sonraki gelişmeler, işçilerin her sokağa çıkışında tanık olduklarımız, KHK eylemleri ve sıralamayla bitmeyecek irili ufaklı daha bir çok şey, özünde, dışlarını gıcırdatıp yumruklarını sıkışmış olan devrim ile karşı-devrimin güç gösterisi haline dönüşüyordu.

Türk ve Kürt halklarının karşı-devrimle hemen hemen her gün irili ufaklı bir savaşı inatla sürdürmesi ve bunun, sandık-parlamento siyaseti yapan partilerin itibarsızlaştığı koşullarda devam etmesi, burjuvazi için her güne belirsizlik içinde uyanma anlamına geliyordu.

İşte bu koşullarda CHP harekete geçti, geçirildi. Kaybettiği güveni yeniden toparlaması isteniyordu, ki yeniden misyonunu oynayabilin. Bu amaçla CHP, referandumdan günler sonra, yani YSK ve anayasa mahkemesinin koridorlarında top çevirdikten sonra, seçim sonuçlarını tanımadığını, aslında kendilerinin kazandığını ama çaldığını açıkça yüksek sesle ve sık sık söylemeye başladı. Ama o gün sokağa çıkma çağrısı yapılmaması öyle büyük bir öfke yaratmıştı ki, bu söylem kitlelerde ikna edici etki yaratmıyordu. Bunun üzerine, "sokağa çıkılsaydı, çok kan akacaktı ve biz bunu yapamazdık, sorumluluğu üstleniyoruz; ama önmümüzdeki seçimleri alıp bu durumu düzelteceğiz" demeye başlandı. Fakat bu da kitleleri etkilemiyordu. Çünkü kitleler, CHP'nin eylemliliğe geçmeyeceğini, sokaklara çıkmayacağını, oysaki mevcut iktidara son vermenin yegane yolunun bu olduğuna kanaat getirmişler, dolayısıyla CHP'nin üzerine bir çizik atmışlardı. Durumun sistem için vahametini anlayan burjuva muhalefet, çıkış yolu olarak "adalet yürüyüşünü" düzenlemeye karar verdi.

Bu, ölüyü diriltme hamlesiydi. Ve kalp masajı yapma işini de, küçük burjuva parlamentarist sol üstleniverdi. Her düğünde damat her cenazede ölü olmaya hevesli olan ortalama sol, CHP'nin gel gel'ine nasıl kayıtsız kalabilirdi ki. Kendi eliyle mezarını kazmış olan CHP'nin üzerine toprak atacağına, onun yeniden doğrulması için koltuk değneği olmaya koştu. Tüm uyarılarımıza rağmen, günü birlik çıkarlar uğruna, burjuvazi ile yeni diyalog kanalları yaratma çabasından vazgeçemediler. Birakalım toplumsal devrimi hedefleyen siyasetin, reformları amaç edinen ve sosyal-demokrasinin temsilcisi haline gelmek isteyen siyasi aklın dahi yapmayacağı bir politikayı bu. Böylece Ankara-İstanbul yolunda sadece CHP diriltmekle kalınmıyor, o günden 24 Hazirana kadar geçen süre içinde parlamentarist sol eliyle peyder pey CHP seviciliğinin yükseltileme süreci de başlamış oluyordu.

Bu süreçte, her şeye esip gürleyen, yasaklayan siyasi iktidar da, toplumsal öfkenin kontrol edilemez noktaya vardığını gördüğünden; bu yürüyüşü sessizce izleyerek, CHP'nin yeniden muhalefetin yatağı haline gelmesini umuyordu.

Toplumsal öfkenin ne denli biriktiği ve sadece sokağa önem verdiği ise, yürüyüşün sonunda maltepe'de yapılan devasa mitingle görüldü. Miting CHP tarihinde uzun zamandan beri yapılan en kitlesel miting olmanın ötesinde, canlı-dinamik bir ruh halini ortaya koyuyordu. Kitle, sokağa çıkmayı bu şekilde ödüllendiriyordu. Ve meydan, "bu daha başlangıç mücadeleye devam" sloganı ile inliyordu. Çok açtı ki, Gezi ruhu tüm canlılığıyla varlığını sürdürüyordu. Kitleler hem kendilerine hem de siyasi partilere kararlılığını, gücünü gösteriyor, cesaret veriyor hem de siyasi iktidara meydan okuyordu.

Demokrasi ve sosyalizmden yana olan kitleler, güce karşı güç demiş ve bir toplumsal başkaldırı için genel bahanesini arar hale geldiğini açıkça göstermişti böylece. Ama bu süreç, bir yandan da, CHP ile kitlelerin bağının yeniden kurulma sürecinde oluyordu...

İşte bu koşullar altında MHP'den erken seçim çağrısı geldi ve gerekçesi durumun özeti gibiydi: ülke bu şartlar altında daha fazla yönetilemez. Seçimlerin 1,5 yıl öne alınması talibine ise, iktidarda bir gün dahi fazladan kalmak için her şeyi yapacağı bilinen siyasi iktidardan en ufak bir itiraz dahi gelmedi. Sermayenin tüm kesimleri ise, bu talebi ayakta alkışladı. Bir ayaklanmanın geldiği görülmüştü ve buna bir set çekmek isteniyordu. Bunda en önemli rolü üstlenecek olan CHP, yeni bir seçim oyunu için kendini en azından toparlamış, kitleleri sandığa çekme potansiyeline yeniden ulaşmıştı. Yani, düzen için seçim zamanıydı.

Bu gerçekliği tek tespit edebilen, daha seçim kararı alınmadan, toplumsal ayaklanmayı önlemek amacıyla seçimlerin gündeme getirileceğini söyleyen Leninistler oldu. Buradan hareketle Leninistler Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketini seçimlere değil toplumsal devrime yoğunlaşılması gerektiği konusunda uyardılar.

...devam edecek

Sarıgazi Çocuklar İçin Sokakta

Son günlerde çocuklara yönelik kaçırılma, tecavüz ve istismar olayları halkta büyük yankılar bulmaya devam ediyor. İstanbul'da, Adana'da, Kocaeli'de, Manisa'da yani Türkiye'nin dört bir yanında çeşitli eylemler, basın açıklamaları düzenlendi.

Tabii Türkiye'nin dört bir yanında gerçekleşen bu eylemlerde istismara karşı her yerde farklı bir çözüm yolu önerildi. Dinci-faşist güçler çözümü "idamda", sözde ilerici güçler ise istismarın toplumsal bir çürümenin sonucu olduğu gerçeğini gözardı ederek kimyasal hadım, sorunun toplumsal niteliğini kavramış emekçiler ise devrimde buldu.

3 Temmuz günü İstanbul'da emekçi bir mahalle olan Sarıgazi'de, istismara karşı halk, sorunun toplumsal niteliğini kavramış bir şekilde "Artık Yeter, Bu Pisliği Devrim Temizler" sloganıyla sokağa çıktı. DÖB'lü öğrencilerin de katıldığı yürüyüş, Vatan İlköğretim Okulu'nun önünden başlayarak Demokrasisi Caddesi'nin başına kadar sürdü.

Polis, yürüyüşü engelleme çabalarına ve tacizine rağmen halkın kararlı tutumuyla karşılaşınca geri çekilmek zorunda kaldı. Yürüyüş boyunca "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganları atıldı. Demokrasi Caddesi'nin başına gelindiğinde okunan basın açıklamasında, istismara karşı mücadelede atılması gereken adımlar şu taleplerle sıralandı; "Tüm tarikat yurtları kapatılsın. Tüm çocuklar için eşit öğrenim ve barınma hakkı sağlansın. Çocuk istismarcılığı tescillenmiş hükümet destekli vakıflar, yurtlar kapatılsın. Çocukları Koruma Kanunu, pedagoğlar, bilim insanları ve meslek örgütlerinin önerileri doğrultusunda şekillensin. Çocuk Koruma Kanunu ile diğer yasalar çocukların korunması lehine değiştirilsin. İstismar cezalarında iyi hal indirimleri uygulanmasın, 18 yaş altı evliliklere izin verilmesin".

Yoğun polis ablukası altında gerçekleştirilen yürüyüş ve basın açıklamasının sonunda, ertesi gün yeniden saat

19.00'da Vatan İlköğretim Okulu önünde toplanılacağı ve yürüyüş yapılacağı duyuruldu.

Sarıgazi'de "Yeni Gezi" Korkusu

Sarıgazi'de 4 Temmuz günü gerçekleştirilmesi planlanan "Çocuk İstismarına Hayır" yürüyüşüne polis, İstanbul Valiliği kararını gerekçe göstererek izin vermedi. Bir polisin, "Gezi de iki üç ağaçtan çıkmıştı, buradan da devlete yönelik olaylar çıkabilir" demesi, sorumluların halkın öfkesinden ne kadar korktuğunu gözler önüne serdi.

Yürüyüşe saatler kala Vatan İlköğretim Okulu önünde ve çevresinde yoğun bir polis ablukası oluşturuldu. Toplanmalar sırasında DÖB'lü öğrencilere GBT ve çanta araması yapan polis, Denizlerin resminin olduğu dövize Denizlerin "suç unsuru" oluşturduğu bahanesiyle el koydu.

Eylem komitesi, polisin yürüyüşe izin vermemesi üzerine basın açıklaması gerçekleştirilmeye karar verdi. Basın açıklamasına Aziz Nesin'in "Öyle Bir Ölsün" şiirinin dizeleri okunarak başlandı. Bugün yaşanan, çocuklara yönelik istismar ve tecavüzlerin sorumluları "Çok eşlilik, çocuk gelinler, kadınların bedeni üzerine fetvalar çıkaran, kendilerini din adamı olarak tanıtan din simsarları bugün yaşanan çocuk istismarları, taciz ve tecavüzlerinin yegane sorumlularındır" sözleriyle teşhir edildi.

Açıklamanın devamında, "Bizleri umutsuzluk, çaresizlik ve korkuya teslim etmeye çalışanlar, idam ve hadım gibi insanlık dışı ve sahte çözümlerle gündemi geçiştirmeye çalışınlar bir kez daha söylüyoruz; Karanlığınıza teslim olmayacağız! Sizin doğa, kadın ve çocuk düşmanlığınızın alımayacağız, normalleştirmeyeceğiz! Hesap soracağız!" denildi.

Basın açıklamasına halkın ilgisi yoğundu. Polisin yürüyüşü engellemek için gerekçe gösterdiği valilik kararına esnaflar ve halk tepki gösterdi.

Piyasalar Ekonomi Bakanı Berat Albayrak'a Olumlu Tepki Verdi: "İyi yine bu ekonominin başına geçmeye razı olan birilerini bulmuşlar.." Zaytung

Ulaştırma Bakanı Ahmet Arslan "İhmal" İddialarını Reddedti: "231 km'lik tren yolunun sadece 4 metrelik bir kısmı sıkıntılı..." Zaytung

PİYASACI EĞİTİM VE GENÇLİĞİN SORUNLARI

Türkiye'nin nüfusunun önemli bir kısmını oluşturan gençliğin yaşamına bir üniversite öğrencisinin perspektifinden bakarak çektiğimiz sıkıntılardan bahsetmek istiyorum. Öncelikle her birimizin gündelik hayatında ya da okul hayatında yaşadıklarımızda toplumda bulunduğumuz konumun belirleyici etkisinden bahsetmek gerekiyor. Gençlik birçok toplumsal katmana ait bireyler içeriyor olsa da, artık toplumun ezici çoğunluğunun olduğu gibi gençliğin de ezici çoğunluğu maddi, ruhsal, zihinsel, akademik vs. binlerce sorunla boğuşuyor.

Burjuva kültür ve burjuva ideolojisi ile yoğrulmuş bir toplumda insanlar ne kadar kültürlü, eğitilmiş olsa da, aslında sınıfsal ve cinsel eşitsizlik toplum yaşamının her yerinde kendini gösteriyor. Dünyanın çoğu yerinde fırsat eşitsizlikleriyle dolu piyasacı, kapitalist eğitim sistemi bizim ülkemizde nasıl işliyor? Hem sınıfsal anlamda hem de cinsiyet anlamında fırsat eşitsizliğiyle eğitim hayatına başlıyoruz. Eğitim sisteminin de sınıflar üstü bir kurum olmadığını, iktidar değişse de eğitim sisteminin egemen sınıfın sınıf perspektifi, ideoloji ve eğilimlerine göre şekillendiğini görebiliyoruz. Eğitim sistemimiz rayı bozuk bir tren gibi ilerliyor. Lise ve üniversite sınavlarına geçişte sınav sistemleri artık yıllar içinde değil, aylar içinde değişime uğruyor ve belirsizlik yanında başarısızlığı getiriyor.

Ülkemizde okullaşma oranlarının yetersizliği -özellikle de kırsal kesimlerde- birçok öğrenciyi eğitimden al-

koyuyor, okulu bırakıyor. Aynı zamanda eğitimdeki altyapı, kaynak yetersizliği, yöntem eksiklikleri, eğitimin ezberci niteliği, öğretmenlerin yetersizliği gibi etmenler, daha okul hayatımızın başlamasından itibaren bizi onlarca sorunla karşı karşıya bırakıyor. Kendimizi zihinsel, bedensel, ruhsal açılardan geliştiremeden, ilgi ve yeteneklerimize göre eğitim görmeden geldiğimiz üniversite de bize önceki yıllardan farklı ve daha nitelikli bir eğitim sunmuyor.

Üniversitelerde özellikle de nitelikli kadroların önemli bir kısmının ihraç edilmesiyle, bilimsel ve teknik makale yazabilecek akademisyen sayısı, var olan akademisyen sayısına oranla ne yazık ki çok düşük. Bununla birlikte memleketinden büyük şehirlere okumaya giden öğrenciler, burs ve yurt yardımlarının yetersizliğiyle karşılaşılıyor. Var olan yurtlar sayıca ihtiyacı karşılamadığından öğrenciler çok kalabalık odalarda kendilerine ait bir özel alanları olmadan yaşıyorlar. Bunu KYK yurdunda 7 kişilik odada kalan ben, çok iyi biliyorum. Aynı zamanda aldığımız KYK bursuyla yurdumuzun aylık ödemesini

de yapınca elimizde bir ay boyunca ihtiyaçlarımızı karşılayacak miktarda para asla kalmıyor. Büyük şehirlerde okuduğumuzu ve bizimle aynı anda lise, üniversite okuyan kardeşlerimiz de varsa, geçinmemiz için elimize geçen para komik bir miktar oluyor. Komik diyoruz, ama ailesinin de maddi anlamda yetemediği binlerce öğrenci bu durumda. Ve bu öğrencilerin çoğu da kredi alarak geçiniyor ve

ypı intihar eden mezunlarda kendi geleceğimizi görür gibi oluyoruz.

Okulda karşımıza çıkan engeller dışında bir engel de internet sansürleri. İnternet günümüzün en büyük bilgi kaynağıdır ve internetin zararlarını önlemeye yönelik tedbirler gibi yansıtılmak istenen sansürler, aslında bilgiye ulaşma olanaklarımızı kısıtlıyor. Buna en güzel örnek Vikipedir. Vikipedi gibi bize çok yönlü bilgiye ulaşma imkanı sunan mecralar, terörle

bağdaştırılıp erişime engelleniyor.

Böyle bir ortamda düşünce özgürlüğü, ifade özgürlüğü, haber alma özgürlüğü diye arz-ı endam eden her şey bizim için anlamını yitiriyor.

Bu sorunlar öğrencilerin ortak sorunu olmakla birlikte, bir kadın olarak kadınların ayrıca

karşılaştığı sorunlara değinmek istiyorum. Kadına yönelik ayrımcılık, hayatın her alanında olduğu gibi eğitimde de kendini gösteriyor. Bireyin toplumda etkin bir rol alabilmesi, haklarını bilmesi ve kullanabilmesi ile doğrudan ilintilidir ve kadınlar -özellikle de kırsal bölgelerde- eğitim hakkında da yeterince yararlanamıyor. Eğitim olanaklarından yeterince yararlanamayan kadın, siyasi yaşamdan da uzak kalıyor. Kimi kadınların

üniversite okutulmayıp evlendirildiğine veya okuyan kadınlara "evde kaldın" yakıştırmaları yapıldığına tanık oluyoruz.

Bununla birlikte toplumda kadınların seçeceği mesleklerde de toplumsal cinsiyet rollerinin baskın etkisi kendini gösteriyor. Örneğin teknik bilimlerde okuyanların çok büyük bir kısmı erkek, akademik kadroların önemli bir kısmı erkeklerden oluşuyor. Yönetici kadrolarda kadınların bulunma oranının düşüklüğü de, bize erkek egemenliği, cinsiyetçi tutumu sunulmamasının dışında kadınların tehdit ve tacizlere maruz kaldığına biz toplum olarak yeterince şahit olduk. Kadın öğrenciler akademisyenlerin, erkek öğrencilerin tacizlerinin yanı sıra, zaten bu toplumun yitirdiği insanlar tarafından onlarca kez tecavüz edilip öldürüldü ve bu düzen böyle sürdükçe de bu devam edecek. Çünkü kadınların bu sorununu erkeklere daha büyük cezalar verilmesi değil sorunun ortadan kaldırılacağı yeni bir düzen çözebilir.

Öğrencilerin tüm okul hayatları boyunca yaşadığı ve tüm yaşamlarını belirleyen bu sıkıntılardan, imkansızlıklardan sonra öfkeli bireyler olmasına şaşmamak gerekir. Bütün bu sorunları ortadan kaldıracak yeni bir düzen de, bu öfkenin kıvılcımlarından doğacaktır. Gençliğin özgürlüğe, adil yaşama, sömürülmeden yaşama, kendi yeteneklerini keşfedebilmeye olan samsırlığı, insanca yaşanabilecek yeni bir düzen kurma mücadelesinde gençliğe muazzam bir rol sunacaktır.

okulu bittiğinde hayata borçlu başlıyor.

Sunulan bütün olanaksızlıklar içinde öğrenciler çok yönlü, üretken, tartışan, eleştiren bireyler olarak yetişemiyor, bu yüzden hayatta etkin bir rol alamıyor ve sonra bunun için ayıplanıyor. Oysa ki onu bu hale getiren devletin eğitimdeki politikaları oluyor. "Çağdaş", "bilimsel" eğitim politikalarımız bizi diplomalı işsizliğe aday hale getiriyor. Atanamayıp, iş bulama-

İşsizlik Ve Gençlik

Öncelikle herkese merhabalar.

Ben üniversiteli bir öğrenci olarak gençliğin temel sorunlarına değinmek istiyorum. Gençlik şu an gelecek kaygısı yaşıyor. Gençlik okuldan sonra ne yapacağını bilmiyor ve önüne hedef koymakta zorlanıyor. İş garantisi olmayan insanlar umutsuzluk yaşıyor, kimileri ise intihar ediyorlar.

Bunu ülkemizde çok gördük. İş bulamayıp intihar eden birçok kişi var. Zaman ilerledikçe bunlar daha da çoğalacak gibi. Çünkü gençlik umutsuz. Sanat okuyan insanlar bu ülkede istedikleri mesleği yapamıyorlar. Aslında yapıyorlar, ama geçimlerini sağlama konusunda sorunlar yaşıyorlar. Sanata ve bilime düşman dinci-faşizmin iktidarda olduğu ülkemizde sanata ve bilime yönelen genç insanları desteklemiyor ve oradan uzaklaştırmaya çalışıyor. Birçok sözsel bölüm okuyan bir öğrencinin sayısal geçiş yapmasının nedeni budur. İşsizlik...

Gençler iş bulamadıkça hayatlarına anlam katacak herhangi bir aktiviteye yönelemezler. Kahvelere, mekanlara kısaca sadece gününü boşa değerlendirecek yerlere gidiyorlar. Gençler işsiz oldukları zaman birçok hayalden vazgeçiyorlar. Aşklarından, ailesinden vazgeçebiliyorlar, çünkü para olmadan hiçbir şey yapamıyorlar. Kapitalizmde aşk, sevgi dahi alınıp her şey metalaşmış satılabilirliği için, gençler parasızlıktan yozlaşarak çürütebiliyorlar. Bunlar uyuşturucu, hırsızlık, çetecilik gibi suçlar.

Biz şunu istiyoruz gençliğin sorunları ancak bir devrim ile çözülebilir. Çünkü devrim faşist devletin ve işbirlikçi emperyalistlerin oyununa dur diyebilecek tek şey. İşçi gençlik ile öğrenci gençlik birleşir ve devrim saflarına katılırsa, gençliğin sorunları çözülecektir.

Aile Baskısı Ve İşsizlik

Bir genç olarak nelerden rahatsız, hangi dertlerden muzdaribim?

Aile baskısı ve işsizlik sorunu...

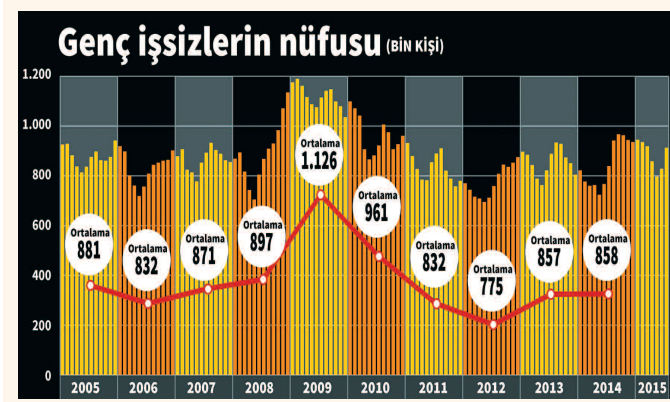
Bu iki sorun her zaman birbiriyle organik bir ilişki içinde oluyor, en azından benim için. Çünkü ne zaman laf açılrsa -en alakasız- bir şeyden, konunun varış noktası iş oluyor. Tamam, güzel. Aslına bakarsanız çalışmaktan şikayetçi olan yok. Fakat iş var mı gerçekten? Bakın şu on iki saat boyunca insanlık dışı koşullarda olan komi veya garsonluk işlerinin dışında soruyorum bu soruyu. Yok, bir nevi "bulursan öp, başının üstüne koy". Gerçi artık o koşullarda da çalışmaya razı edildik.

Evin dışarısında yani hayatın içinde yaşam...

Akabil, beslenme, sosyal faaliyetler, yine özellikle akbil... Akbili tekrar etme ihtiyacı duydum, çünkü canımı en çok yakan nokta bu. Her dışarı çıktığımda akbille yüklem yapıyorum ve bazen yoldayken bitiyor o akbil, tekrar yüklem yapıyorum ve yine bitiyor... Hayatın pahalılığı artık bunaltıcı bir seviyeye ulaştı. Her şey deyim yerindeyse ateş pahası oluyor.

Hayattan da, parasızlıktan da, insanlardan da şikayetçiyim. Birbirine eziyet eden, anlayışsız insanlardan... Zor olmamalı bir kolay gelsin veya merhaba demek, nasılsın diye sormak. Ama düşününce şunun da farkına varıyorum; sistemin sıkışıklığı ve büyük krizi sokağa, insanların ruh hallerine yansıyor. Normal karşılamak durumunda kalıyor o halde, alışmadan, normal karşılamak...

Aslına bakarsanız, bu şartlarda yaşamak başlı başına bir sorun. Fakat her sorunun bir çözümü, her zehrin ise panzehiri vardır...

Liseli Bir Gencin Gözünden Gençliğin Sorunları

Öncelikle şunu belirtmek istiyorum. Gençliğin genel sorunundan bahsedilemez, çünkü bir burjuva ailenin çocuğu ile emekçi bir ailenin çocuğunun sorunları tamamen farklı. Burjuva çocuğu okulda arabasını park edecek yer bulamıyorken emekçi bir ailenin çocuğunun sorunları tamamen farklıdır. Ben öğrenci bir genç olarak gerek aile bakımından gerekse eğitim alanında karşılaştığım birçok sorun var. Bunları ayrı konu başlıkları altında değerlendirmek istiyorum.

Aile bakımından karşılaştığım en büyük sorunlar...

Kapitalist düzende ailelerin çocuklarını birer gelir aracı olarak görmesi. İşçi babanın eline geçen para ancak kendi aç karnını doyurmaya yetiyorken ev kirası, mutfak masrafı vs. bunları bile zar zor ödeyen işçi, çocuğundan bu masrafları karşılamasını ister ve yazın çalışmasını eline geçen bu parayı kendisine vermesini ister. Aynı sorunu yaşıyoruz, benim çalışmamı ve aldığım parayı babamın eline vermemi bekliyorlar. Tabii çalışırken sınıf bilincine sahip oluyorsun. Seni sömüren patrona ve düzene karşı öfkeyle doluyorsun.

Eğitim bakımından karşılaştığım en büyük sorunlar...

Görüldüğü ve bilindiği üzere Türkiye'de eğitim sistemi "berbat". Bilimsel olmayan, paralı ve ezberci eğitim sistemi var, bunu herkes biliyor. Bizler bunlara karşı çıktığımızda ise faşist iktidar kendi zor aracı olan polisleri bizlerin üzerine salıyor. Örneğin son zamanlarda 21 yaşındaki genç Alişan Taburoğlu'na parasız ve bilimsel eğitim istediği için 21 yıl hapis cezası verildi. Bu gibi haberler bir sürü ve saymakla bitmez... Bu yüzden düzene karşı içim öfkeyle doluyorum.

İş hayatında karşılaştığım/karşılaşacağım en büyük sorunlar...

İş hayatım yok öğrenciyim fakat bu yaz bir kafede çalışmaya karar verdim, fakat sadece bir gün dayanabildim. Bunun sebebi ise 10 saat çalışıp ancak 3-4 saat sonra 10 dakika dinlenebildiğim için. İlerde diplomalı olduğum hâlde iş bulamayacağım için korkuyorum. Çünkü görüldüğü ki diplomalı işsiz sayısı gittikçe artıyor. Onun dışında haksız yere KHK ile işlerinden ihraç edilenleri, sendikası olduğu için işinden atılanları görüyorum. Bu da beni korkutuyor. Bu ve bunun gibi olaylar yüzünden düzene karşı içim öfkeyle dolup taşıyor.

Lenin'in dediği gibi: "Organize olmuş azınlıklar organize olmamış yığınlarla hükmederler." Örgütlenmenin önemini kavramalı ve çevremizdekileri bilinçlendirerek burjuvaziye karşı uzlaşmaz bir mücadeleye girmeliyiz.

Tren Kazasında Bir İhmal Varsa Bile Yazamayacak Olan Türk Medyası, Yayın Yasağının Tam Olarak Kime Getirildiği Sorusuna Yanıt Arıyor... Zaytung

GENÇLİKTE DEĞİŞİM İSTEĞİ VAR

UMUT GÜNEŞ

Uzunca bir dönemdir geliş alometlerini duyduğumuz başkanlık sisteminin yasallaştığı 24 Haziran seçimlerini üç haftadır aramızda bırakmış durumdayız. Hayatlarımızda, günlük yaşantımızda, seçimlerden sonra seçimlerden öncesine göre pek de değişim olmadığını hisseder gibiyiz diyebiliriz. Daha fazla zam, daha fazla yoksulluk ve servetin en tepesine oturmuş bir avuç asalağın sözcülüğünü yapan ve o servetin bir kısmını da elinde tutan RTE ve hampalarının insanları bıktıran, usandıran, artık yeter dedirten baskı ve terörü...

Bu yazı yazılırken belki atı alıp üsküdarı geçtiğini düşünenler aslında yanıldıklarını emekçi yığınların gençliğin, kadınların, yoksulların patlayacak devrimci dalgalarıyla sarsıldıklarında ve yıkılıp gittiklerinde anlayacaklar.

İşte bu yıkılışın ilk koşullarından birisi toplumun ezici çoğunluğunun artık seçim, parlamento, adil yarış gibi bazı kesimlerin ağzına pelesenk olmuş kurum ve araçlardan gittikçe uzaklaşmasıdır. Tekelci sermaye sınıfının has partilerinden olan CHP'nin tabanı olan ilerici, demokrat kesimler, ezilen inançlara mensup Aleviler son seçimde dinci-faşistlerin kazanmasına hiç ses çıkartmayan, bilhassa kazanmasının da önünü açan CHP'nin politikalarından uzaklaşmaya başladı bile.

Seçim gecesi YSK önünde bekleyip eylem çağrısı bekleyen, dinci-faşizme, gericiğe, faşizme öfkelerini kusmak isteyen çoğunluğunun gençliğin oluşturduğu kitle sermayenin bir diğer temsilcisinden herhangi bir çağrı duyamadı, yönlendirme görmedi. Bu bile başlı başına o kitlenin CHP gibi bir partinin sorun devletin, sermayenin bekası sorunu olduğunda kendi kitle tabanını düzene kanalize etmenin yöntem ve araçlarını devreye soktuğunu fark etmesini sağladı.

İkincisi, bu seçimle beraber toplumun ezici çoğunluğunda, gençlikte büyük bir değişim isteğinin, iktidardan kurtulmaz arzu ve talebinin varlığını bariz bir şekilde gördük. Toplumun ezici çoğunluğu, öğrenci gençlik, genç nüfusun büyük bir kısmı ne istemediğini biliyor: Bu düzeni ve dinci faşist iktidarı...

Üçüncüsü, yıllardır süren, Gezi ile zirveye ulaşan ve gittikçe sertleşen iç savaş, toplumda farklı ruh hallerini de yaratmış durumda. Bu son günlerde hepimizin görebildiği inanılmaz değişim isteği diğer taraftan da dinci faşizmin alay edercesine seçimleri kazanması ve buna karşı öfkeli olan ezici çoğunluğun şu anlık bir şey yapamamasından kaynaklı yaşadığı hayal kırıklığı, umutsuzluk, hüsrans...

Gençliğin içinde inanılmaz bir değişim isteği var. Bunu nerden mi görüyoruz? Bunca baskı ve teröre rağmen Newroz mitinglerini, 1 Mayısları, seçim mitinglerini yine de gençler dolduruyor da ondan.. Gençlik, faşizmin tüm baskılarına rağmen Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da devrimci mücadele saflarına katılıyor.

Dördüncüsü, yoksul Kürt halkı, HDP'ye destek vermesine rağmen aslında seçimlerin çözümlenmeyeceği bilincine varmış durumda. Bu politik aydınlanma ve gittikçe gelişen devrim isteği CHP dediğimiz burjuva partiyi destekleyen yoksul Alevilerde, gençlikte, demokrat ilerici kesimlerde de yerleşen bir bilinç. İki ülkenin halkları ve gençliği artık dinci-faşizmin, bu pervasız düzenin ancak bir toplumsal devrimle değişeceğini, nihai savaşın sokakta kazanılacağını anlamış durumdadır.

Bunu somut biçimde anlamak isteyen, gidip üniversite, lise öğrencilerine sorabilir. Sokaktaki gençliği sorabilir. Onların büyük bir kesiminin bu düzenin değişmesinden yana olduğunu görecekler. Çünkü genç kitleler üzerinde şu anda yaratılan psikolojik, ideolojik, ekonomik tahribat gençliği bir uçuruma, geleceksizliğe, tükenmişliğe sürüklüyor. Üniversite dediğimiz o taş yığınları içinde bilim, sanat, edebiyat, kültür üzerine hiçbir şey üretilmiyor. Bu toplumsal çöküntü durumu insanlığın geleceği olan genç kuşakları üzerinde ciddi bir yıkım ama aynı zamanda da bir değişim isteği, ayaklanmacı tutum ve dinamik bir güç yaratmıştır.

Bu saldırı dalgasının bir süredir yoğun yaşandığı kesimlerden birisi de öğrenci gençlik, bilhassa üniversiteli gençlik. Üniversitelere saldıranlar durmak bilmiyor, öğrenci gençlik tatile girmiş olabilir, ama sermayenin bekleme gibi bir durumu, şöyle bir arkama yaslanıp dinlenemiyim gibi bir şans yok, daha önceden fiilen kurulmuş olan başkanlık sistemi bugün artık resmi olarak kurulmuş durumda, dinci faşistler kendi cephelerinden yeni kurulan bu başkanlık sistemini devrimin saldırılarına karşı güçlendirmek ve devrimin saldırılarına karşısında gittikçe eriyen karşı-devrimi toparlamak zorunda.

OHAL geçici bir yönetim biçimi olmaktan çıkıp KHK'lar biçiminde kalıcılaşıyor. Yani politik talep olarak OHAL'in kaldırılmasını isteyen ya da başkanlığı durdurulmuş diyen çevreler gençliği bir milim ileri götürmüş olmuyorlar.

Fakat bir devrimin zorunluluğunu gittikçe kavramaya başlayan gençlik kitleleri açısından, şimdi yeni bir sesin, yeni slogan ve mücadele yöntemlerinin kazanılması gerekiyor. Üniversitelerde, kampüslerde hak, hukuk, adalet, demokrasi diyenlerden çok üniversite gençliği bizlerin sloganlarını ve politikalarını duymalıdır. Gençliğin taze unsurlarına ulaşarak onları kapsayacak, onları bizim etrafımızda toparlamayı başaracak politik sloganlarımızı gençliğe ulaştırabilme-lyiz.

Gençliği kucaklayacak slogan ve canlılığa ihtiyaç her zamandan daha fazla yakıcı halde... Gençliğin mücadeleye ilgisizleştiğini, apolitik olduğunu iddia edenlere iki çift lafımız olacak elbet. Yüzünü sola dönen gençlik kitleleri her geçen gün artıyor, dünyayı değiştirmek için eylemlerle imza atan kitlenin çoğunluğunu gençlik kitleleri oluşturuyor. Şimdi gençliğini içinde yoğun siyasal çalışmalara girişme zamanı!

Bıkmadan, usanmadan siyasal faaliyetlerimizi genişletmeli ve niteliğini yükseltmeliyiz, yükseltebiliriz!

ODTÜ Pankartına 4 Tutuklama

ODTÜ mezuniyet törenleri, son yıllara hep pankartları ile damgasını vurdu. Öğrencilerin yaratıcı esprileri ile bezeli pankartlar sistemi eleştirirken güldürüyordu.

6 Temmuz Cuma günü yapılan 2017-2018 mezuniyet töreni ise, pankart açan gençlerin tutuklanması ile sonlandı.

Penguen dergisinin birkaç yıl önce yayınladığı ve dönemin başbakanı Erdoğan'ın hakaret davası açtığı "Tayyipeler Alemi" karikatürünü pankart olarak açan 3 genç, pankartı hazırlayan kişi ve basan kişiler, 7 Temmuz sabahı gözaltına alındı.

Ankara Emniyet Müdürlüğü'ndeki işlemlerin ardından adliyeye getirilen öğrenciler, tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi. Pankartı hazırlayan öğrenci ve taşıyan 3 öğrenci, ifadelerinin ardından bugün tutuklanarak cezaevine götürüldü.

Gözaltına alınan öğrenciler için 9 Temmuz günü ODTÜ'de bir eylem yapılmıştı. Hazırlık binası önünde buluşup, "ODTÜ'de ve ülkede tek adama biat etmeyeceğiz" pankartı açarak rektörlük önüne yürüyen öğrencilerin önü polis tarafından kesilmişti. Polis burada 3 öğrenciyi daha gözaltına almak istemiş, ancak akademisyenlerin araya girmesi ile engellenmişti.

"Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Mücadelemiz!"
Devrimci Öğrenci Birliği olarak Ankara'da pratik faaliyetlerimiz sürüyor.

12 Temmuz Cuma günü, Devrimci Öğrenci Birliği ve Yeni Demokrat Gençlik, ODTÜ'deki son sürece ve tutuklamalara ilişkin ortak pankart çalışması gerçekleştirdi.

Antakya S a m a n - dağ'da her sene düzenlenen Evlet e m u z Festivalinde Devrimci Öğrenci Birliği pankart astı ve stand açtı.

Parasız, Eşit, Anadilde Eğitim İstemeye 21 Yıl

Alişan Taburoğlu, 30 Eylül 2016'da tutuklandı. Gösterilen gerekçeler ise, parasız, eşit, anadilde eğitim istemek ve bu doğrultuda eylemlere ve basın açıklamalarına katılmak oldu.

Taburoğlu'na geçtiğimiz günlerde 21 yıl ceza verildi. Hiç duruşmaya götürülmemesine ve kimlik tespiti dahi yapılmamasına rağmen...

Alişan Taburoğlu, gazetelere ve milletvekillerine yazdığı mektubunda "SEGBİS dayatmasının yapıldığı mahkeme heyetlerinin hukuksuzca yargılamalar yaptığı, avukatlarının haksızca tutuklandığı bu süreçte hakkımda toplamda 21 yıl hapis kararı verildi. 21 yaşında 21 yıl..." dedi.

DÖB, Çocuk İstismarına Karşı Çözüm Birleşik Mücadele" diyor

Cerrahpaşa'da Bölünme Protestosu

Onca protestoya rağmen onaylanarak Resmi Gazete'de yayınlanan kararla İstanbul Üniversitesi'nin bölünmesi ile kurulan "İstanbul Cerrahpaşa Üniversitesi'nin 2017-2018 mezuniyet törenine "bölünme" protestosu damga vurdu.

18 Haziran günü sahneye çıkan öğrenciler "Eğer; Hak Haksızlıktan Yüce, Sevgi Nefretten Üstün, Aydınlik Karanlıktan Güçlüyse... Çaresi Yok... Biz Kazanacağız!" pankartı açarak bölünmeyi protesto etti.

Diplomalardan takdiminin ardından sahneye çağrılan Prof.Dr. Muhlis Cem Ar, "Cerrahpaşa'ya Dokunma" yazan beyaz tişört ile çıktı. Ar, "Hiçbir gerekçesini almadığımız bir olay bize dışarıdan empoze edilmeye çalışıldı. Önce öğrenci sayıları sorun oldu, sonra gördük ki bu bir sorun değil. Sonra başarı sırası sorun oldu ki o da sorun değil. Şu an ilk 500'ün içerisindeyiz. Yani biz bu gerekçeyi anlamadık" dedi.

"Asla Ve Asla Haksızlığa Ve Hukuksuzluğa Boyun Eğmeyeceğim"

Mücadele Birliği Platformu olarak, Zeytinburnu Belediyesi'nde işinden atılan ve eyleminin 90. gününde olan Kenan Güngördü'yü ziyaret ettik.

102 gün önce KHK ile işinden atılan Kenan Güngördü, eylemine birkaç hafta önce ara verdiğini açıklamıştı. Ancak Güngördü, "bir kişi dahi ziyaretime geleceksa eylem alanında olacağım" diyerek belediye önünde bir açıklama yaptı.

Kenan Güngördü'nün daimi destekçisi olan çocuklar da eylem alanında idi. Mahallenin çocukları, 90 gün boyunca Kenan Güngördü'yü hiç yalnız bırakmamışlar. Kenan Güngördü, haksız bir şekilde KHK ile işten atıldığını ve işini geri istediğini söylüyor.

Zeytinburnu Belediyesi önünde "İşimizi ve Ekmeğimizi Geri İstiyoruz, Zeytinburnu Belediyesi İşçileri" pankartı açan Kenan Güngördü'ye Mücadele Birliği de "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" pankartı

liği" pankartı açarak destek verdi. Açıklama boyunca "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Direne Direne Kazanacağız", "Kenan Güngördü Yalnız Değildir", "İşimizi Geri Alacağız", "Murat Başkan Hesap Verecek", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganları atıldı.

İşten atıldıktan sonra, neden işten atıldığını dahi öğrenemediğini söyleyen Kenan'a Belediye, "gizli bilgi" diyerek yanıt dahi vermemiş. Belediye Başkanı

Murat Aydın tarafından her fırsatta "terör örgütü üyesi" olmakla suçlanan Kenan Güngördü, öyle ise hakkında hukuki işlem başlatılmasını söylüyor ve neden hala burada olduğunu, burada bekleyebildiğini soruyor. Kenan Güngördü sav-

cılıktan aldığı "temiz" belgesini de büyütür çıkış almış ve eyleme taşıyor.

Sadece işini isteyen muhalif bir işçi olduğunu söyleyen Kenan, defalarca gizli numaralardan tehdit edildiğini söyleyerek ekliyor "evet, ben muhalifim. Eğer haksızlığa karşı ses çıkarmaksa muhaliflik, evet, muhalifim. Burada onlarca insan çıkarıldı daha önce ve kimse sesini çıkarmadı. Biat etmeyeceğimizi buradan bir kere daha ilan ediyoruz. Asla ve asla haksızlığa ve hukuksuzluğa boyun eğmeyeceğim. Korkmuyorum".

Kenan'ın konuşması sırasında araçla yoldan geçen bir kişi sesleniyor: "Yanınızdayız. Ben de belediyede çalışıyordum ve işten atıldım" diyor. Seslenerek yanlarına çağırırsalar da işçiler, yoluna devam ediyor.

Herkesi kadroya alacaklarını söyleyerek tüm işçileri belediye bünyesinde bir taşeron şirkete aktarmışlar ancak, 11 kişilik bir liste verilerek işten çıkarıldıklarını, "gizlilik kararı" nedeniyle nedenini de öğrenemediklerini de anlatıyor Kenan Güngördü.

Mücadele Birliği adına konuşan Hıdır Devrim de "işçiler olarak örgütlü olmazsak, üretimden gelen gücümüzü kullanamazsak bir şey başaramayız" diyerek zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri olmadığını vurgulayarak yanlarında olacaklarını söyledi.

Eylemi sloganlarla sonlandırdıktan sonra sohbet çay ocağında hep birlikte çay içilerek devam edildi.

İşçi Sınıfının Eylemleri Önyargıları Kırıyor

Flormar işçilerini ilk ziyarete gidişimiz, otuzlu günlerin başıydı. Eyleme başladıkları günden o zamana kadarki süreci sosyal medyadan takip etmişim. Çoğunluğu kadın olan işçiler, sendikali oldukları için işten atılmıştı ve fabrika önünde eyleme başlamışlardı. Devam eden günlerde ise eylemdeki işçilere el sallayan, alkışla destek veren diğer işçiler de işten atılmaya başlanmıştı.

Dediğim gibi, işçilerin çoğunluğunun kadın olması ve bununla birlikte tamamına yakınının da başörtülü olması, eylemi sosyal medyada daha da ilgi çekici hale getirmişti. İlk ziyarette konuştuğum işçilerin hemen hemen hepsi, ilk defa böyle bir eylem yaptıklarını söylemişlerdi. İlk olmasına rağmen kararlı duruşları beni etkilemişti.

İkinci ziyaretimiz 52. gündeydi. Yolda giderken nasıl bir ortamla karşılaşacağımıza dair tahminde bulunuyordum. Büyük ölçüde önyargılarımdan kurtulmadığım tahminler yapıyor ve bıkın bir ruh haline bürünmüş olabileceklerini düşünüyordum. Bu düşüncüyü yaratan önyargıları ise, işçilerin ilk kez eylem yapan pek de politik olmayan kişiler olması ve belki de bununla birlikte tamamına yakınının başörtülü olmasıydı.

Uzun bir yolculuktan sonra Gebze Organize Sanayi Bölgesi ne varmışım. İşçiler yerli yerinde duruyordu. Hiç de yorgun, bıkın bir halleri yoktu. Oturup sohbetle konuşuldu.

Önyargılarımı paramparça eden şeyse, öğle paydosundaki coşkuydu. Öğle paydosu olunca hepsi ayağa kalktı ve oturdukları tabureleri alıp fabrika önündeki brandalarla örtülmüş tel örgülerin önüne geçtiler. Sohbet ettiğim kadın işçi; "tabureni al ve gel" dedi. Herkes taburelerin üzerine çıktı ve içerideki paydosa çıkan işçilere seslenmeye başladı, sloganlarla ve marşlarla...

Taburelerin üzerine çıktılar çünkü patron branda çekmişti tel örgülere, işçiler birbirini görmesin diye. Öylesine etkili bir görüntüyü ki... "Susarsanız, örgütlenmezseniz siz de buraya geleceksiniz (işten atılıp dışarıda olmayı kastediyorlardı) ve biz hep beraber yeniden gireceğiz fabrikaya. Ne yaparlarsa yapsınlar sendika fabrikaya girecek. Biz güçlüyüz, vazgeçmeyeceğiz. Biz pes etmeyeceğiz patron pes edecek..." Öğle paydosu boyunca içerideki işçilere ajitasyon konuşmaları yapıldı, sloganlarla ve şarkılarla moral ve güç gösterisi yapıldı.

Gün boyunca tek gündem emekti. Hep birlikte bir basın açıklaması yaptık. Açıklamanın sonunda "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganımıza güçlü bir şekilde eşlik ettiler ve daha biz atmadan onlar coşkulu bir şekilde "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganı attılar kararlı bir edayla.

Gün sonunda parçalanmış sadece umutsuzluk değildi. Benim de önyargılarım paramparça olmuştu. Ve eylem sadece eylemdeki işçilere değil biz ziyaretçilere de çok şey öğretmişti.

İstanbul'dan DEK'li Bir Emekçi

Flormar İşçileri Eyleme Devam Ediyor

Flormar işçilerinin eylemi 5 Temmuz itibarıyla 52. gününde devam ediyor.

Süreci kısaca özetleyecek olursak; 52 gün önce, sendikali oldukları için 13 işçi Flormar'da işten çıkarıldı. İşten çıkarılan işçiler, Flormar önünde eyleme başladı. Bir süre sonra arkadaşlarının eylemine içeriden alkışlarla destek veren ve el sallayan işçiler de işten atılmaya başladı. İşten atılmaya devam etti ve toplamda 124 işçi işten çıkarılmış oldu. Eylemin en çok dikkat çeken yanlarından birisi ise, çoğunluğun kadın olması.

Her gün farklı sendika, siyasi parti ve platform tarafından ziyaret edilen Flormar işçilerinin bu defa ziyaretçileri Mücadele Birliği Platformu'ydü. Platform adına yapılan konuşmada: "Mücadele Birliği olarak her zaman yanınızdayız. Sizlerin mücadelesini destekliyoruz ve sizlere eyleminizde başarı diliyoruz." denildi. Açıklama Flormar işçilerinin "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganlarıyla son-

buldu.

Flormar işçileri her gün olduğu gibi bugün de eylemlerini 14.30'da sonlandırdılar.

Yves Rocher ve Flormar'a Boykot

Flormar işçileri, eylemlerinin 61. günü olan 14 Temmuz'da Kadıköy'deydi. Khalkedon Meydanı'nda "Yves Rocher ve Flormar'a Boykot" pankartının önünde Flormar işçileri, BEKSAV, Grup Vardiya, Metal Kadın İşçileri, EKA ve Devrimci Öğrenci Birliği'nin kadın temsilcilerinin katılımıyla forum gerçekleştirdi.

Forumda söz alan işçiler, her gün daha umutlu olduklarını ve zafere ulaşana kadar mücadelelerini bırakmayacaklarını kararlılıkla dile getirdi, kurum temsilcileri kısa birer konuşmayla Flormar işçilerinin mücadelelerini saygıyla ve dayanışmayla selamladıklarını belirttiler.

Forumdan sonra Kadıköy Flormar

mağazası önünde halkın yoğun katılımıyla basın açıklaması yapıldı. Petrol-İş

Birliği!

Sendikası Flormar'a girinceye dek mücadelenin süreceği her fırsatta dile getirildi.

Basın açıklaması sık sık "Yves Rocher ve Flormar'a Boykot", "Flormar Değil Mücadele Güzelleştirir", "Dünya Yerinden Oynar, Kadınlar Özgür Olsa" sloganlarıyla kesildi ve herkese Flormar işçileriyle dayanışma ve onlara destek verme çağrısı yapılarak basın açıklaması sonlandırıldı.

Biz de, öğrenci gençlik olarak işçi sınıfının yanında olduğumuzu, Flormar işçisinin mücadelelerini kendi mücadelelerimiz olarak gördüğümüzü, sahiplendiğimizi ve dayanışma içinde olacağımızı belirtiyoruz.

Flormar İşçisi Yalnız Değildir! Yaşasın İşçilerin Mücadele

"İşçi Parasını Ödemeyen Eğitim Veremez"

İstanbul Hadımköy'de yapımı süren Beykent Üniversitesi'nin Esenyurt Kampüsü'nün inşaatında çalışan 40'a yakın işçi, ödenmeyen ücretlerinden dolayı 11 Temmuz günü iş bırakma eylemine başladı.

Dört aydır maaşlarını alamadıklarını söyleyen işçiler, kampüs önüne "İşçi Parasını Ödemeyen Eğitim Veremez", "Emek Hırsız", "Grev Var Cumhurbaşkanını Duy Sesimizi", "Beykent Üniversitesi İşçilerin Parasını Öde" afişleri astı.

Kampüs önünde bekleyişe geçen işçiler, ücretlerini alana kadar eylemlerini sürdüreceklerini söylediler.

Hastane İnşaatında İşçiler İş Bıraktı

İstanbul Kartal'da yapımı süren Dr. Lütfi Kırdar Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi inşaatında işçiler 12 Temmuz günü iş bıraktı.

İşçiler, yemeklerin ve yatakhanelerin sağlıksız olmasına tepki göstererek şantiye girişini bir süre trafiğe kapattılar. Yemeklerin iyi olmadığını, yatakhanelerde pire ve tahta kurusu olduğunu, yemekhane çalışanlarının işçilere kötü davrandığını ve işçilerin dinlendiği salonun yıkıldığını söyleyen işçiler, bu nedenlerden dolayı iş bıraktıklarını söylediler.

İnşaat şirketi yetkilileri ile işçi temsilcileri görüşme yaptı, işçiler yetkililere koşulların düzeltilmesi için bir hafta süre tanınarak işbaşı yaptılar.

Bursa Şehir Hastanesi İnşaatında İşçiler İş Bıraktı

Bursa'da yapımı devam eden şehir hastanesinde çalışan 1500 işçi, çalışma koşullarının iyileştirilmesi için 13 Temmuz günü iş bırakma eylemine başladı.

Rönesans Holding'in yaptığı şehir hastanesinde çalışan işçiler yönetim bölümünde "yönetim istifa" sloganlarıyla eylem yapmaya başladılar ve şantiyenin çeşitli bölgelerinde ateşler yaktilar.

İşçiler, düzeltilmesini istediği sorunları şöyle sıralıyor:

"Her gün yarım saat güneş altında sıraya girerek yemek bekleniyor, dinlenemeden iş başı yapılıyor,

*Yemeklerin kötü çıkması ve temiz olmaması,

*Yemeklerin erken bitmesi ve birçok işçinin aç kalması,

*İşçilere kötü muamelede bulunulması,

*Koşulların küçük olması, klima olmaması ve çok sayıda işçinin küçük koğuştaki birlikte kalması,

*Otobüs olmadığı için işçilerin şantiye dışına çıkamaması,

*Sosyal alan olmaması ve temel ihtiyaçların karşılanmaması,

*Banyo ve tuvaletlerin kirli olması, kapıların kırık olması, saat 17.00'den sonra suların kesilmesi,

*Koğuştaki elektrikliğin sürekli kesilmesi.

Soma'da Karar Verildi, Aileler Ankara'ya Yürüyor

Karar Ertelendi Aileler Nöbette

Geçtiğimiz haftalarda görülen son duruşmaların ardından Soma Davası'nda karar duruşmasının, 9 Temmuz günü görülmeye karar verilmişti. Ancak Akhisar Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen Soma Davası, üye hakimimin ani rahatsızlığı nedeniyle, karar aşamasında oyların toplanmadığı gerekçesi ile 11 Temmuz'a ertelendi.

"Salon dohydu, gücümüzden korktular. Aynı kalabalıkla Çarşamba günü yine burada olacağız" diyen madenci aileleri ve avukatları 11 Temmuz Çarşamba günü karar verilene kadar mahkeme önünde nöbete başladılar.

"Hak, Hukuk, Adalet", "Soma'nın Hesabı Sorulacak" sloganları ile salondan çıkan aileler, "Adaleti Yeryüzüne Çıkar" diyerek tüm Türkiye'yi tuttukları adalet nöbetine destek vermeye çağırıyor.

Aileler geceyi de duruşma salonu önünde geçirdi.

Soma Davasında Sembolik Cezalar

9 Temmuz Pazartesi günü görülmesi gereken Soma Karar Duruşması, hakimlerden birinin rahatsızlığı sebebiyle bugüne ertelendi. Duruşma, Pazartesi günden daha kalabalık oldu. Aileler de Pazartesi gününden beri adliye önünde nöbette idi.

Aileler yine pankartları ve sloganları ile yürüyüşe geldiler adliye önüne. Resmi rakamlara göre 301 işçinin hayatını kaybettiği beşi tutuklu 51 sanıklı Soma Katliamı davasında karar açıklandı. Sanıklara "taksirle birden fazla adam öldürmek" suçundan toplam 97 yıl 6 ay ceza verildi.

Sanıklardan iş yeri sahibi Can Gürkan'a taksirle birden fazla öldürme suçundan 15 yıl hapis ve tutukluluğunun devamına;

Ramazan Doğru'ya taksirle ölüme sebebiyet vermekten ve yaralamadan artırımlarla beraber 22 yıl 6 ay hapis ve tutukluluğa devamına;

Sanık Akın Çelik'e taksirle ölüme sebebiyet vermekten iyi hal indirimi ile 18 yıl 9 ay hapis cezası ve tutukluluğunun devamına;

İsmail Adalı'ya taksirle öldürme suçundan 22 yıl 6 ay hapis cezası verilerek tutukluluğunun devamına,

Ertan Ersoy'a taksirle ölüme sebebiyet vermekten indirimle 18 yıl 9 ay hapis cezası verilerek tutukluluğun devamına karar verildi.

Aileler ve avukatlar kararı sloganlar, alkış ve ıshklarla mahkeme önünde protesto etti; "301 kişiyi öldürdüler bunlar. Çocuklarımızın azrailerine bu kadar ceza veriyorlar", "Onlar eşlerimizi, siz bizi öldürdünüz!" dediler.

Tüm davanın gidişini izlediğimizde, sembolik bir yargılama, sembolik cezalar olacağını görmemek mümkün değildi.

Aileler öfkeli sloganlar, haykırış ve ağıtlarla Umur Parkı'na geçti. Burada basına da konuşmalar yapılırken sloganlar devam etti.

Faciadan sonra başlatılan adli süreçte, aralarında Soma Kömür İşletmeleri A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı Can Gürkan, Genel Müdür Ramazan Doğru ile İşletme Müdürü Akın Çelik'in de aralarında bulunduğu 8 kişi tutuklanmıştır.

2 Mart 2015'de iddianame Akhisar Ağır Ceza Mahkemesi'nce kabul edildi. İddianamede, tutuklu 8 kişi için, 'olası kastla öldürme' suçundan 301 kez 20-25 yıl, 'neticesi sebebiyle ağırlaştırılmış yaralama' suçundan 162 kez 2-6 yıl hapis cezası istemişti. Tutuklu 38 zanlı için de, 'bilinçli taksirle birden fazla kişinin ölümü ile birlikte birden fazla kişinin yaralanmasına neden olma' suçundan 2-15 yıl hapisle cezalandırılmaları istenmişti. Ancak bu kişilerden, 25'inin cezalarının, kusur durumundan dolayı 3'te 1 oranında artırılması talep edilmişti.

Geçtiğimiz yıl 25 Aralık'taki duruşmada da tutuklu sanıklardan maden mühendisleri Hilmi Kazık ve Yasin Kurnaz, Mehmet Ali Günay Çelik tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmıştı. Son bilirkişi raporundaki suçlamalardan dolayı, Alp Gürkan, Hayri Kebapçılar, Mustafa Yiğit, Murat Bodur, Haluk Sevinç, hakkında "bilinçli taksirle ölüme sebebiyet vermek"ten 15 yıla kadar hapis cezası istemiyle dava açılmıştı.

"Adaleti Yer Yüzüne Çıkarmak İçin"

11 Temmuz günü karar verilen Soma davasında failerin ödül gibi cezalar almasının ardından Somalı aileler, yanlarına 301 işçinin mezarlarından aldıkları topraklarla Ankara'da HSYK önüne yürüyüşe başladılar.

Verilen cezaları yetersiz bulan aileler dün "Adaleti yer yüzüne biz çıkartacağız" diyerek, yanlarına topraklarla beraber kömürleri de alarak Soma'daki Madenci Anıtı önünde yaşamlarını yitiren işçilerin fotoğraflarıyla "Somayı Unutma Unutturma" sloganıyla toplandılar.

Aileler adına açıklama yapan Soma 301 Madenciler Sosyal Yardımlaşma Derneği üyesi Gülsüm Çolak, adaletin sadece zenginler için olduğunu belirterek, katliamda yaşamını yitiren 301 kişi için mahkeme heyeti tarafından sanıklardan her birine iki ay bile düşmeyecek cezalar verildiğini söyledi.

"Evladlarımız artık geri gelmeyecek biliyoruz" diyen Çolak, başka annelerin ağlamaması ve çocukların ölmemesi için bu yola çıktıklarını vurguladı. Yapılan açıklamanın ardından aileler Soma Maden Mezarlığı'na giderek, yitirdikleri yakınlarının mezarından bir avuç toprağı yanlarına aldı.

Çanakkale, Silivri ve Zonguldak üzerinden Ankara'ya yürümeye başlayan aileler 16 Temmuz'da HSK (Hakim ve Savcılar Yüksek Kurulu) önünde olmayı planlıyor. Tüm kesimleri kendilerine destek olmaya çağırarak aileler, Soma davasında adalet yerini buluncaya kadar mücadelelerini sürdüreceklerini söylüyor.

Soma İçin Abbasağa Parkı'nda

Soma katliamının karar duruşmasında verilen kararı protesto etmek için Ankara'ya yürüyüşe başlayan Somalı aileler, 13 Temmuz akşamı İstanbul'da idi. Beşiktaş'taki Abbasağa Parkı'nda düzenlenen foruma katılan aileler, "Adaleti bulana kadar yolumuza devam edeceğiz" dedi.

Burada konuşan Uğur Çolak'ın annesi Gülsüm Çolak, "Ço-

çocuklarımızı gömdükleri toprağın altına bizi de diri diri gömdüler" dedi. "Ama ağa babayı da serbest bıraktılar. Çocuklarımızın bedeli bu olmamalıydı. 301 can alanlara sadece 15 yıl ceza verilmeliydi. Yarın bunların çıkıp aynı madende aynı ihmali yapmayacakları ne malum. Bir tek umudumuz Hâkim Savcılar Yüksek Kuruluydu (HSYK). Bir toprak kömür aldık çocuklarımızın mezarından bu toprağı alıp HSYK'ye hediye edeceğiz. Kimler adalet aramıyor ki. Biz arıyoruz, öldürülen çocuklar, kadınlar, işten atılan işçiler ve doğa adalet arıyor. Biz kime güveneceğiz. Devlet halkımı öldürüyor" dedi Gülsüm Anne.

Bilal Malkoç'un babası İsmail Malkoç da, emekli madenci olduğunu belirterek, "Evladımı kaybetmiş bir babayım. Ocaklara ömrümü vermişim. Hayatımı verdiğim ocaklara oğlumu da verdim. Bu en büyük işçi katliamı. 301 kişiyi göz göre göre katlettiler. Bunu asla kader, fitrat olarak kabul etmiyoruz. Düpedüz katliamdır. Bu karar duruşması kimseyi mutlu etmedi. Mahkeme başkanının yanlı olduğunu biliyorduk. Bir simit çalan çocuğa 20 yıl verenler, 301 kişinin ölümüne neden olanlara ödül yağdırdılar. Biz adalet için çıktık, bu yoldan geri adım atmayacağız. Bu adaleti veremeyenlere bir gün adalet lazım olacak" dedi.

Evladını kaybeden ailelerin dilinden yine evladını kaybedenler anlar. Cumartesi Anneleri ve Gezi Anneleri de Somalı ailelerin yanında idi. Gözaltında kaybedilen Hayrettin Eren'in kız kardeşi İkbal Eren de, "Biz hak aramayı öğrenemediğimiz sürece bu anneler çoğalacak. Bu ülkede eğer biz 1 Mayıs 1977'nin arkasında durabilseydik 301 işçiyi toprağa vermezdik. 301 işçinin failerinin yargılanması bu şekilde olmazdı" dedi.

Berkin'in annesi Gülsüm anne de 5 yıldır sokaklarda adalet aradıklarını, ama adalet gelse bile bir anne olarak içinin soğumayacağını söyleyerek "Biz istiyoruz ki bir Berkin bir Soma daha olmasın" dedi.

Forum "Soma için adalet herkes için adalet" sloganlarıyla son buldu.

DÜNYAYA AÇIK Kafa İLE BAKMAK

AYBEL GÜN

İngiliz kapitalist sınıfının serbest rekabet döneminin parlak günlerine ait "Bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler" sözleriyle ünlenen liberalizmi öleli çok oldu. Dev dünya tekellerinin egemenliğine giren dünyada, kapitalist üretim içindeki üretici güçler, en sonunda kapitalist üretim tarzıyla daha fazla ilerleyemeyecekleri bir sınıra geldiler. Toplumsal gelişmenin ekonomik yasalarından bihaber olanlar, bugün kapitalist üretimin geldiği bu düzeyi anlamakta zorlanıyor ve tarihe hep aynı kriz döngüsü çerçevesinde bakmayı sürdürüyorlar.

Ama tarih tekrerrür etmez. Gelişmenin yönü hep ileriye doğrudur. 1825'te ilk krizini yaşayan kapitalist dünyanın sonraki her krizi, bir öncekinden daha ileri koşullarda olmuştur. Gelişme, kapalı bir çember gibi durgunluk, kriz ve toparlanma evrelerini hep aynı biçimde tekrar etmez. Bu kriz döngüsü, kapitalist üretimin gelişmesi, tekelleşmenin ve sermayenin artması oranında kendi içine çöken bir seyir izler. Gelişmenin devamı, artık üretici güçlerin o üretim tarzından, bir üst gelişme basamağına sıçramasıyla sağlanır. Bu sıçrama sağlanmaz ise, tıpkı yıldızların evrende kendi içlerine çökmeleriyle oluşan bir kara deliğin her şeyi içine çekip yok etmesi gibi o toplum da yok oluşa doğru çekilir. Devasa hale gelmiş sermaye karşısında, devasa bir sefaletin, savaşın, toplumsal kıyım ve doğal felaketlerin eşliğinde bir yok oluş.

Üretimin toplumsal biçimi ile üretim araçlarının özel mülkiyeti ve üretimin sonucu ortaya çıkan zenginliğin bölüşümü arasındaki çelişki tarihinin en yıkıcı düzeye ulaşmış durumda. Şimdi emperyalist-kapitalist sınıfa "Kapitalizm işe yaramıyor ve biz ne yapacağımızı bilemiyoruz" dedirten, 2008'den beri aşılamayan dünya ekonomik krizi kapitalist üretimin can çekişmesinden başka bir şey değildir.

Şimdi öyle bir dünya tablosuyla karşı karşıyayız ki, tüm dünya ekonomisini birbirine bağlayan ve üretimin tam toplumsallaşmasını sağlayan kapitalist üretim, 10-15 ülkenin mali gücünü elinde bulunduran dev dünya tekellerini yaratmış durumda. Neyin hangi ülkede üretileceğine, hangi pazara neyin girip neyin çıkacağına, ülke yönetimlerine ve politikalarına, savaş ve barışlarına onlar karar veriyor.

Dünya tekellerinin ortak sömürüsü altındaki dünya işçileri, tüm dünya için muazzam bir üretim içinde, uluslar arası bir üretim bandı hattında çalışıyorlar. Günlük yaşamda giydiğimiz bir giysiye bakın, Endonezya'da, Bangladeş'te üretilip 10-20 t'l'e bize geliyor. Tayvan'ın sermaye için her türlü ayrıcalıklı daraltılmış olan serbest bölgelerinde üretilen Iphone 6 plus foxconn bir milyardan fazla işçinin ellerinden, uluslararası bir bant hattından çıkıp dünya pazarlarına sürülüyor.

Dünya pazar payı
Büyük hacimli ticari uçak yapan 2 şirket %100
Tarım makineleri üreten 3 " %70
Gaz türbinin 3 " %80
Cep telefonu 3 " %60
finansal enformasyon 2 " %86
gazlı meşrubat 2 " %70
likit kimyasal TV ekranı 3 " %50
otomotiv 6 " %70
ilaç 10 " %50
mikroçip 4 " %90
PC 1 " %90
elektronik oyun 2 " %72
(tekelleşme oranı 2018 verileri)

Bir yanda üretimin dünya çapında toplumsallaşması diğer yanda devasa kütleyle genişletilmiş yeniden üretim sürecinin çevrimine giremeyen servet birikimi... Bir yanda dünya nüfusunun %1'inin toplam toplumsal zenginliğin %82'sini alıyor oluşu, diğer yanda %99'u oluşturan işçi ve emekçilerin toplam zenginliği yalnızca %8'ine denk gelen, aldığı payın sefilliği. Bir yanda oluşturulan devasa bir bolluk, diğer yanda devasa bir sefalet...

"Kapitalizmin krizinden söz ederken marksist ekonomistler sık sık aşırı üretim olgusuna dikkat çekerler. Piyasa ekonomistleri için 'aşırı üretim' anlaşılabilir bir kavramdır. Malum her arz talebi bulur, piyasalar dengelenir. Ancak geçen hafta ben bu kavrama NewYork Times ve finansal Times yorumlarında rastlamaya başladım. Hem de bunun küresel bir sorun olduğuna küresel bir çözüm gerektiğine dair saptamalarla birlikte" bir burjuva liberal ekonomiste bile "olmayacak işler oluyor" dedirten koşullar, bugünkü kapitalist üretimin geldiği düzeyin koşullarıdır.

2008'den beri süren ve kapitalistlerin aşma umudunu kaybederek "uzun durgunluk" olarak adlandırdıkları bu aşırı bolluktan, aşırı servet oranının kapitalist üretim içinde genişletilmiş yeniden üretimi olanaksızlaştıran devasa orandan doğan kriz, emperyalist-kapitalist dünyayı hızla bir uçuruma sürüyor. Kapitalizm işe yaramıyor ve kapitalistler ise ne yapmak gerektiğini bilmiyor. Klasik yöntemlerin hiç biri krizi aşmada işe yaramıyor. Bu yüzden sistemin sorunlarına çözüm arayan sistem savunucularının dönüp dolaşıp geldikleri yer yine, "eğer çözüm devrim demeyeceksek" oluyor. Kapitalizmi anlamak için kapitalistleri hatmediyor, Marx'ı, kapitalizmi en iyi anlayan kişi olarak kabul ederken Marx'ın ortaya koyduğu kadar radikal olmayan formüller bulmaya çalışıyorlar. Üretimin sürekli altüst oluşu, bütün toplumsal koşullardaki kesintisiz sarımsı, sonu gelmez belirsizlik ve hareketlilik burjuva çağını bütün daha öncekilerden ayırt eder.

"Bütün sabit donmuş ilişkiler, beraberlerinde getirdikleri eski ve saygıdeğer önyargılar ve görüşlerle birlikte çözülüyorlar. Bütün yeni oluşmuş olanlar kemikleşmeden eskiyor. Yerleşmiş olan ne varsa eriyip gidiyor. Kutsal olan ne varsa lanetleniyor ve insan kendi toplumsal durumlarına ve karşılıklı ilişkilerine ayık kafayla bakmak zorunda kalıyor" diyor Marx.

Sonunda kapitalist üretim tarzının insanlığı getirdiği duruma ayık kafayla baktığımızda görüyoruz ki, bu dünya baştan sona iki temel sınıfın uzlaşmaz çıkarlarıyla ikiye bölünmüştür. Ve yine görüyoruz ki, kapitalist üretimin iç çelişkilerinin bugün geldiği düzey, bu çelişkilerin çözümü olarak komünizmi dayatıyor. Kapitalizm insanlığı barbarlığa ve yok oluşa sürüklemesinin dışındaki tek gelecek, kapitalist özel mülkiyetin toplumsal mülkiyete çevrildiği proletaryanın iktidarı yolundan ulaşılacak olan komünizmdir. Dünya işçi sınıfı ve emekçileri bu bayrak altında, kavga bayrağı altında, üretim araçlarının kapitalist özel mülkiyetini kendi mülkiyetine almak için, Marx'ın ortaya koyduğu radikal biçimde hareket etmelidir.

General Elektrik'te İşçi Kıyımı

Gebze'de Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu General Elektrik'te bir süredir gündemde olan işçi kıyımı başladı.

10 Temmuz günü fabrikada sabah vardiyası sonunda 25 işçi işten atıldı, 11

Temmuz'da da 50 işçi atıldı, toplamda 75 işçi işten atılmış oldu. Atılan işçilerin beşi kadın ve atılan çoğu işçi 7-18 yaş arası kıdeme sahip...

Yıl sonuna kadar 30 işçinin daha işten çıkarılacağı söyleniyor.

2 Milyon Çocuk İşçi... 2 Milyon Kocaman Dünya

Bir çoğumuzun gözüne belki bir internet haberinde belki de bir gazete spotunda ilişti Muhammed Haceruis. Muhtemelen 1. sayfa ya da sürmanşette yer alabilecek bir haber değeri yoktu. Ne de olsa Türkiye'ye sığınan 4 milyon Suriyeli'den biriydi. 5 yaşında küçücük bedenini taşıyamayacağı yükleri omuzlamış sokaklarda su satıyordu, tıpkı yaşlıları diğer Suriyeli çocuklar gibi. O, otobüs duraklarında, metrobüslerde kağıt mendil ve su ile para kazanmaya çalışan çocuklardan biriydi yalnızca. 5 yaşında küçücük masum Mersin Erdemli de sokakta su satarken kaçırılıp bıçaklanarak öldürüldü!..

Muhammed'in ölümü hangi istatistik rakamların içinde yer aldı. Hangi araştırma rakamları Muhammed'i yansıttı? Suriyeli mülteci cinayetleri mi, çocuk iş cinayetleri mi, yoksa çocuk istismarı mı?

Bu vahim olay o kadar çok şey anlatıyor ki kendi başına... Çok küçük yaşlardaki çocuklar yaşamın anlamını sorgulamadan, hayatın ona sundukları ile baş başa kalıyor. Payına düşense tekstil atölyelerinde, merdiven altı üretimlerde, tarımda, sokaklarda çalışmak zorunda olmak. Hayatı burada öğrenip, hayal kurmaktan burada vazgeçiyorlar. Umudunu yitirmiş, hayallerini bir kenara bırakmış çocukların sayısı hiç de az değil!

2 milyon çocuk işçi!.. 2 milyon kocaman dünya!.. Her biri bir yaşam, her biri apayrı dünya ama bu çürümüş sistem yaşamları alt-üst etmekte, dünyaları yok etmekte oldukça tecrübeli. İnsani insanlıktan çıkararak, yaşayabilmek için çalışmayı "çalışmak için yaşamaya" çeviren bu kokmuş sistem çocukların küçük beden-

lerinin ürettiği emeği sömürmekten geri durmuyor, taciz ediyor, istismar ediyor, aşağılıyor hatta çocuk yaşta evliliği ona reva görüyor. Kapitalist sistemin kendisi ve burjuva kültürün yarattığı insan prototipinin çocuklara layık gördüğü yaşam bu!

IHD İstanbul Şubesi Çocuk Hakları Komisyonun ve Ankara İSİG raporuna göre, Türkiye'de her 10 çocuktan 8'i kayıt dışı çalışıyor. Yaş aralığı 11-16 arasında ancak hizmette durum daha da vahim. Mendil satıcılığı, atık kağıt toplayıcılığı, garsonluk, seyyar satıcılık gibi işlerde çalışma yaşı 10'un altına düşmüş durumda. Bu alanda çalışan çocukların maruz kaldığı fiziksel-psikolojik şiddet, cinsel taciz, saldırı ve aşağılamalarla çocuk bedenlerini, ruhunu paramparça ediyor.

Son 5 yılda 319 çocuk işçi iş cinayetleri ile tutunamadıkları yaşama veda ediyorlar. Çocuk iş cinayetlerinin sıklıkla yaşandığı illerde mültecilerin yoğun yaşadığı iller olmasından dolayı! Antep 18, Urfa 19 ve Adana 24 olmak üzere en çok ölümlerin yaşandığı iller. 2013 yılında 59 çocuk, 2014 yılında 54 çocuk, 2015 yılında 63 çocuk, 2016 yılında 56 çocuk, 2017 yılında 60 çocuk, 2018 yılının ilk 5 ayında da 27 çocuk çalışırken iş cinayetlerinde hayatını kaybetti.

Çocukların yaşadığı bunlarla da bitmiyor. Yaşadığımız sistemin çocuğa bakışını görebilmek için kendimizi çok zorlamamıza gerek yok. TÜİK verilerine göre son 10 yılda 482.908 kız çocuğu devletin izniyle evlendirildi. Son 6 yılda 142.298 çocuk anne oldu ve bu çocuklar resmi nikah ile evli değil. Son 16 yılda 440.000 çocuk doğum yaptı. 15 yaşın altında cinsel istismara uğrayarak doğum yapan sayısı ise 15.937...

Bitmiyor, her yıl 8 bin çocuk cinsel istismara uğruyor, son 10 yılda ise 17.000 cinsel taciz davasının %46'sının çocuklara yönelik olduğu görülüyor. Bu davaların sadece %45'i mahkumiyetle sonuçlanmış. Bu çarpıcı ve çirkin rakamlar basında yer almayan kısmı. Yer alan kısmı bile toplumda infial yaratıyor, ismi lazım değil vakfında 45 çocuğa tecavüz nasıl katlanılmaz ise Karaman'da yurt yangınında can veren çocukların durumu da bir o kadar acıdır. Geçtiğimiz yıl 115 çocuğun doğum yaptığı Kanuni Sultan Süleyman devlet hastanesinin bu bilgiyi toplumdaki saklamaları da başka bir şeyin göstergesidir. Çürümenin bir sınırın olmadığını, sistemin tükenmişliğini toplumsal yaşayış açısından yine yine yine göstermiştir.

Yoksul çocukların durumu sistemin vahametini somut veriler üzerinden gösterirken bu yaşananların yeni bir şey olmadığını da bilmekteyiz. Kapitalizmin çocuk bedenini ve emeğini sömürmesi bu sistemin "fitratında" var. Kabul edemediğimiz insana reva görmediğimiz her türlü sömürü ve çirkinlik kapitalizmin doğasında mevcuttur.

Kapitalizmin doğasında çocuklar iplik fabrikalarında, dantela atölyelerinde, maden ocaklarında çalıştırılıyorlar.

Çoğu zaman çalıştıkları yerde uzun süren çalışma saatlerinin sonucunda yorgun düşen, tükenen bedenleri oracıkta can veriyorlar. "Manüfaktür bölgelerinde çoğunda kimsesiz bu yaratıklara yürek parçalayıcı zulümler yapılıyordu. Aşırı çalışma yüzünden ölecek hale geliyorlar... Dayak yiyorlar zincirlere vuruluyorlar ve son derece geliştirilmiş en dehşet verici yöntemlerle işkenceye tabi tutuluyorlardı. Çoğu zaman dayak süresince bir deri bir kemik aç bırakılıyorlar, hatta bazen intihara sürükleniyorlar" diyor Karl Marx (Kapital 1. cilt)

Kapitalizm işçi sınıfının kadın ve erkekleri üzerinden olduğu kadar çocuk bedenlerinde emeği ve kanı üzerinden yükseldi.

Dişlerinden ve ağızlarından kan damlayan kapitalist ilkel sermaye birikiminin yoğun bir emek sömürüsü ve artı-değer sömürüsüne ihtiyacı vardı doğası gereği. Kadın-çocuk demeden, maden-dokuma, fabrika fark etmeksizin üretime çekiyordu. Tüm feodal ilişkileri, aile bağlarını koparıp, insanı insana bağlayan katı nakit ödemedem başka hiç bir bağ bırakmadı.

Peki ya şimdi? Teknolojinin, bilimin, endüstri ve sanayinin geliştiği bir dönemde çocukların masum bedenlerinin hala sömürünün çarklarına takılı

kalmış olması ne kadar kabul edilebilir? İstismar edilmesi, evlendirilmesi, ruhunun-bedeninin paramparça edilmesi ne kadar katlanılır bir durum?

Baskıya, şiddete, sömürüye, tacize maruz kalan yoksul çocuklar bu koşullar altında insani duyguyu, yeteneği ne kadar koruyabilir ki? Koruyamaz! Bütün yıkımların çürümüşlüğüne dayandığı noktaya varıp çıkıyor yine. Alt yapı çözülmedikçe, üst yapıda istenilen reformlar, yenilikler ya da yasal düzenlemeler istendiği kadar yapılsın yine de kalıcı çözümler olmayacaktır. Çünkü "kapitalist üretim sadece meta üretimi değil esas olarak artı-değer üretimidir. Emekçi kendi için değil, sermaye için üretir. Bu nedenle

sermaye, ekonomik yıkımlar ve küresel çapta işlediği ölçüde, insanlık tür-cinsini bir karar verme noktasına taşır. Ya türün devamlılığı için azınlığın çıkarılması lağvedilir ya da tür kendi yok oluşuna gider." (S.Berdan, Yeni Evrenin Devrimleri)

Artık bizim için kararı uygulamaktan başka seçenek kalmamıştır. Bu kararı almadaki bir tek nedenimiz, çocuklara mutlu bir gelecek bırakmak bile olabilir. İnsanın bugüne kadar ürettiği tüm zenginliği asalak sınıfın elinden alarak toplumsallaştırmaktır.

Üretici güçlerin, üretim araçları üzerindeki kapitalist özel mülkiyetini toplumsallaştırdığında, işçi sınıfının iktidarında eskiye dair ne varsa köhne, çir-

artık üretmesi yetmez, Artı-değer üretmek zorundadır" der Karl Marx (kapital 1.cilt). Varlığını sürekli meta üretimi ve artı-değer sömürüsüne dayandırmış bir sistem ne doğayı, ne işçiyi, ne kadını, ne de çocukları önemser. Onun için önemli olan yegane şey kârdır. Ve doğa, kadın-erkek, çocuk hepsi kapitalizm için metadan başka bir şey değildir. Bu nedenle kapitalizmin tahribatı soyut bir kavram değildir. "Doğanın geri dönüşsüz tahribatı, işsizlik,

kin olan her şey parçalanacak. İşçi sınıfının iktidarı proleter kültürü ile "yeni insan"ı yaratacak.

Çocukları sömürünün, çürümüşlüğüne çarklarından koparıp "eskinin ölü eli"nden kurtaracak. Ve çocuklarımız, komünist toplumumuzun "Yeni İnsan"ı olacak, çocuklarımız birer cevher gibi yeniden işlenecek. Eski kabuğu çatlatarak filizlenen yeni anlayışın göstergeleri olarak toplum içinde önemli yer tutacaklar.

Özdilek-Kanyon Ve Metro City AVM'de Eylemler

Gasp edilen hakları için eylemler yapan Makro/Uyum ve Real Market işçileri, 7 Temmuz günü Özdilek ve Kanyon AVM'de mağazalar önünde eylemdeydiler.

AVM yönetimleri, yapılacak duyurulan eylem öncesi Nakliyat İş Sendikası'na faks ve e-posta göndererek "AVM'lerde basın açıklaması yapılamayacağını, güvenlik zafiyetinin yaşanacağını, her hangi bir olumsuzluğun yaşanmasında AVM yönetiminin sorumlu olmayacağını ve 2911 sayılı Kanununun 23. Maddesi gereği savcılık makamına suç duyurusunda bulunacaklarını" bildirdi. Ve eylemler sırasında AVM'lerde birer otobüs çevik kuvvet polisi eylemler bitinceye kadar bekledi.

Market işçileri, bunlara rağmen Migros, Makro Center ve Media Markt mağazalarının önünde basın açıklamalarını ve oturma eylemlerini yaptılar.

Ayrıca 54 gündür eylemde olan Flormar işçileri için de Flormar Mağazası önünde protesto eylemi yaptılar. Flormar işçilerinin işe geri alınmasını isteyen işçiler, işçilerin sendikal hakları tanınmıyacağı kadar Flormar ürünlerine boykot çağrısı yaptı.

Süperpak İşçileri Greve Devam Ediyor

İzmir Torbalı'da MM Group şirketine ait Süperpak Ambalaj Fabrikasında çalışan işçiler, toplu iş sözleşmesinde patronların 2 yıllığına %0 zam vermesine karşı greve gitti.

20 Haziran günü toplu iş sözleşmeleri sona eren işçiler, %23 zam talebiyle greve gitti.

İşçiler fabrika önünde bekleyişlerini sürdürürken, fabrikanın kapısına kilit vuruldu ve hiçbir yönetici kendileriyle görüşmeye yanaşmadı.

Avusturyalı şirketin sahip ve yöneticileri işçilerin şu anki koşullarda çalışmasını şart koşarken, işçiler de "Yabancı sermaye ülke genelinde bizleri düşük maaşla çalıştırıp, bizim iş gücümüzden kendilerine sermaye kazandırmak istiyorlar. Biz de bunların bir parçası olmak istemiyoruz. Ayrıca onların bütün kazancını da istemiyoruz, pastadan hak ettiğimizi istiyoruz" diyor.

Yabancı sermayeli bir firma olduğu için patronların vergilerden de muaf olduğunu söyleyen işçiler, "Sonuna kadar direneceğiz, haklarımızı alacağız. Başka yolu yok" diyor.

Ronaldo Transferi Grev Sebebi

İtalya'nın önde gelen otomobil firması Fiat'ın çalışanları, patronların kendilerinden yıllardır fedakarlık bekledikleri halde, yüzlerce milyon euro harcayarak Portekizli futbolcu Cristiano Ronaldo'yu başkanlığını yaptıkları İtalyan takımı Juventus'a transfer etmesini protesto etmek için grev kararı aldı.

İtalya Sendikalar Birliği (USB), yazılı bir açıklama yaparak ülkenin güne-

yindeki Melfi kasabasında bulunan Fiat fabrikasındaki çalışanları greve çağırdı.

"FCA (Otomotiv firması Fiat Chrysler Automobiles) ve CNHI (Kamyon ve traktör şirketi CNH Industrial) çalışanlarından yıllardır çok büyük ekonomik fedakarlıklar yapmaları istenirken, bir futbolcunun alınması için yüzlerce milyon euro harcama kararı verilmesi kabul edilemez" diyen USB, 15 Temmuz akşamı saat 22.00 ile 17 Temmuz sabahı 06.00'ya kadar grev ilan ettiğini açıkladı.

Yeni Zelanda'da Hemşireler Grevde

Yeni Zelanda'da 30.000 hemşire aşırı çalışma saatlerine, düşük ücretlere ve güvensiz çalışma koşullarına karşı 24 saat sürecek greve başladı.

Bugün greve başlayan hemşireler, son 30 yıl içinde ilk kez grev kararı almış oldular.

Gece vardiyasından çıkan hemşireler, tüm yorgunluklarına rağmen hastane önünde grevdeki arkadaşlarına katıldılar.

Hükümetten iyi bir teklif geldiği anda grevi bırakabileceklerini söyleyen hemşireler, 5 Temmuz'da da grev yapmıştı.

Yeni Zelanda Hemşireler Örgütü (NZNO), personel sıkıntısı nedeniyle hemşirelerin bir işten diğerine koştuğunu ve hastalara yeterli bakımı veremediklerini söylüyor. İhtiyaçları olan malzemelere ulaşamadıklarını, az sayıda personel ve yetersiz kaynakla hizmet vermeye çalıştıklarını söyleyen NZNO, hastalara zarar vermektense korktuklarını söylüyor.

Kadın hemşireler, en düşük başlangıç ücretinin yılda yaklaşık 45.000 dolar olduğunu, ancak Avusturya'da çalışan bir hemşirenin en az 20.000 dolar daha yüksek maaş aldığını, bütçe azlığı nedeniyle yeni hemşirelerin işe alınmadığını, deneyimli personelin de ayrıldığını anlatıyor.

Kendilerine teklif edilen ücretin yeterli olmadığını söyleyen hemşireler, daha ciddi eylemlere başlamadan önce devletin tekliflerini bekleyeceklerini söylüyor.

Hastanelerinden çıkan binlerce hemşire "çalışmalarımızın güvenli olmasını istiyoruz, daha fazla personele ihtiyacımız var" diyerek Queen Street'e doğru yürüdü.

24 saat sürecek grevde sadece cankurtaran hizmeti verilecek.

VAZGEÇENLER NEREYE GİDER

-Bir Anının Çağrışımları-

KENAN KIZIL

A masya il sınırlarının içinde bir yerlerdeyiz. Gece, otobüsün orta sıralarında bir yerlerdeyim, gidiyorum bir yerlere. Daha doğrusu yüz'e çıkmak yasak olduğu için otobüs götürüyor beni ve hepimizi, saatte doksan dokuz nokta dokuz kilometreyle bir yerlerde. Maalesef, ilk bir saatten sonra sıkıyor insanı, camın dışındaki gece manzarası. İşin kötüsü dik-kat çekmemek için yolculuklarda kitapta okuyorum. Bir yerlerde beni bekleyen birileri var – ve ben onlara doğru gidiyorum. Her yanda beni arayanların, hiç birinin dikkatini çekecek hiçbir şey yapmadan!.. Neyse ki yol üstü dinlenme tesislerinin birinde bir paket susamlı bisküvi ve bir tane de bulvar gazetesi almıştım. Yatan yolcuları, sayfa çevirirken çıkacak seslerle rahatsız etmemek için usulca bulmaca sayfasını açtım ve tam soldan sağa ilk soruyu okuyacaktım, o haber ilişti gözüme. “Moloz kamyonu otomobili biçti” başlığıyla verilen ve avuç içine sığacak kadar küçük bir alana layık görülmüş bu haberin, solgun siyah beyaz küçük fotoğraf karesinde tanıdık bir sima vardı. Siyahlar giymiş güneş gözlüklü bir kadın... Yıllar ve yıllar sonra tanıdım seni hem de bu silik kare-den, merhaba Filiz!..

Rıza'yı otomobilin sürücüsü. Bu muydu son karşılaşmamız? Böyle bir trafik kazasıyla çekip gitmen dokunmuyor değil hani!.. Yıllar ve yıllar önce sendin İzmir'de her eylemde en önde dövüşen. Sendin cebindeki üç kuruşu beşe bölen. Sonra okulun bitince de ani bir kararla, iş kuran! “Sekizde sekiz hata”lıymış, moloz yüklü o kamyon. Peki sen, sekizde kaç hatalıydın cebindeki üç kuruşu beşe bölerken? Sıfır Rıza, sıfır hatalıydın? Hayata karşı galiptin ama şimdi, üçyüzbin liralık otomobilin içinde öldüğünde oranlar nasıl da başaşağı!

Ya sen, kararlar giyinmiş Filiz! Hani sosyalizm, devrim ve kavga, unuttun mu bunları ve de arayıp sormayı dostlarını? Siyah beyaz bir karede böyle karşılaşmak seninle, geçmiş güzel günler adına ne acı!

Herkes kendi hikayesinin kahramanıdır. Verdiğimiz kararlar adımlarımızın başlangıcı. Yürümek mesele değil ama kendimize sık sık sormuyorsak, nereye ve niçin yürüdüğümüzü bir sorun var demektir. Yalnız, sormak yetmez, cevapta dürüst olmalı, yoksa; soruyu sorana yani kendimize haksızlık etmiş oluruz.

Önemli bir şey daha var ki, o da yaşadığımız bu hayatın gerçekten bizim hikayemiz olup olmadığıdır. Çünkü sanılan aksine, çok az insan kendi hikayesini yazıyor ve yaşayabiliyor. Başkasının yazdığı bir hikayede başrol oynamak ya da figüran olmakta var! Eğer yaşadığımız hayat hayalinizdeki hayat değilse işte size acı gerçek; siz başkasının senaryosunda size biçilen rolü oynuyorsunuz. Başrol ya da figüranlık ne fark eder ki, yaşadığımız hayat gerçek değil.

Ben, Filiz ve Rıza, İzmir Kadifekale'de aynı sokakta büyüdük. Binlerce emekçi çocuğu gibi bizde kendi hikayemizi yazmaya karar verdik. Hikayemiz, yarına giden yolda, Deniz'e yoldaş ol-

Elbette, insanın zamanla fikirlerinde bir değişme olabilir çünkü halini bugün sekter bulabilir, ya da tersi pasif! Değişiriz değişmesine de yalnız biz değiştik diye dün berbat olan, iğrenç olan, katil olan bugün değişmez!.. Koşullar değişmeden değişenler, kendi kendilerini kandırdıklarını genelde kabul etmez. Bazen en zoru insanın kendine karşı samimiyetidir. Çoğu kez, çoğu insan, kendiyse yüzleşmekten işte tam da bu nedenden dolayı kaçınmaz mı?

maktı. Yalan yok, övünmekte gereksiz gerçekten güzelde başlamıştık. Filiz; esmer uzun boylu, simsiyah gözleri var... Önce arkadaşlığımız kardeşliğe, sonra kardeşliğimiz dönüşmüştü yoldaşlığa. Kendi hikayesini yazmaya karar verdiğinde lisedeydi. Tabi kolay olmadı; annesinin ağlama nöbetleri, babasının tehditleri ve akrabalarının güya ona akıl verme çabaları... Dik durdu, boğuştu, dövüştü bunlarla taviz vermedi Filiz. Sonra polis-ten işkenceden, coptan payına düşeni aldı!.. İyi de gitti hani. Sonra son sınıfta üniversitenin bıraktı tüm bunları ve döndü eski hayatına. Geriye cevap arayan sorular bırakarak.

Kesişir yollar bazen, hem de ayrılıklara inat. Fakat bazen de kesişmez özelemlere inat... Ama gene de böyle karşılaşmamalıydık sizinle; solgun, siyah beyaz bir fotoğraf karesinde ve bir bulvar gazetesinin on altıncı sayfasında. Bir merhaba, bir sevgili söz, bir hal hatır soramadan, diyemeden, duyamadan.

Gitmenin bin bir mazeretine sığındın Rıza, eski dost, yalan hala giremedi aramıza, işin aslı bu, çocukluk arkadaşım, eski yoldaşım işin aslı bu. Lüks bir otomobil ve muhtemelen aynı ayarda bir ev. Hani zor günlerde ölümü, zindanı göze alıp da bize kucak açan emekçilerin evlerine hiç benzemeyen bir ev! Eğer, çizebilseydi mutluluğun resmini Abidin Dino, o resim kesinlikle senin bu yaşamın olmayacaktı. Üzgünüm, çok üzgünüm eski dost çünkü tercihlerimizden ne kadar sorumluysak, yaşadıklarımıza da bir o kadar vefa borcumuz var! Ne aradın, ne sordun fakat ben yine de böyle ölmene çok üzülüm. İnan bana, yaşasaydı Abidin Dino, derdi ki: “Bu hikayeden mutsuzluğun resmi bile çıkmaz!”

Önce sen gittin, sonra sanki iyi bir şey yapmışsın gibi Filiz de peşinden. Gideni bilmem ama her ayrılık kalanlarda bir hüznün bir acı bırakır. Kalan özler değişenlerin eski halini. Çünkü değişmenin böylesi; dostunun dostunu öldürür yani kendini!.. Hiç sormadınız mı kendinize nereye gidiyoruz diye?

Nehirlerin aşkını suyuyla bir olup akanlar bilir. Sinesini taşa çalıp da dönenler değil! Çünkü “olmuyor taşın döşü sinemden sert” demez nehirler. Tekrar ve tekrar vura ve vura, akan kana, giden

cana, gece ve güne inattaki o taş, baştan başa yarılana dek! Üstelik bunu bir defa değil defalarca yaparak. Akanın gücüne ne taş dayanır ne demir. Aslında bunu sende iyi biliyorsun, sarı saçlı, yeşil gözlü ve moloz yüklü kamyonun czip geçtiği organizatör Rıza Demir. Bağışla beni ama akan bazen acımasız da olabilmeli. Çünkü akmayı duranlar ya da dönenler denizi de göremezler.

Nihayet otobüsümüz saatte doksandokuz nokta dokuzla gitmeye kısa bir ara verdi. Bir dinlenme tesisindeyiz ve tesisin ışıklarının dibine kadar sokulmuş gecenin körü. Yol arkadaşlarım masalara dağılmış çoktan sinirli, uykusuz yorgun ve çatık kaşlı bir kitleyiz şu an. Yirmi saatlik yolculuktan sonra, şoförden muavine, ilk koltuktaki teyzeden son koltuktaki üniversiteliye kadar, herkes burnundan soluyor. Oysa kim bilir her birinde ne hikayeler vardır anlatılması gereken. Acaba bir otobüse kaç hikaye sığar. Örneğin; yani masada oturan çocuklu çift. Çocuk ağlıyor ve adam kadına sinirle bakıyor “sustur şunu” dercesine. Sanki susturmak kadının göreviymiş gibi şeytan diyor, al şu ince belli bardağı geçir şunun kafasına. Kadın ise adeta suçlu hissediyor kendini, eğmiş başını, ürkekçe bakıyor eşine. Sanki doğum sancısı tek başına çekmemiş ve sanki her gün defalarca çocuğu emziren o değilmiş gibi. Ah! Ne güzel olurdu, çay bardağını şu öküzün kafasında kırsa!.. Üstelik bu yazmaya değer bir öykü de olurdu!.. Acaba Filiz ve Rıza'nın da çocukları olmuş mudur. Konu nereden nereye geldi, olsa ne olur olmasa ne, adam öldü ve Filiz'in yüreği şimdi nasıl da yaralıdır. Belki de eski günlerin hatırına, ona ulaşmalıyım ama önce şu yolculuğu bitirmem şart... Evet kesinlikle ona ulaşmalıyım.

Elbette, insanın zamanla fikirlerinde bir değişme olabilir çünkü halini bugün sekter bulabilir, ya da tersi pasif! Değişiriz değişmesine de yalnız biz değiştik diye dün berbat olan, iğrenç olan, katil olan bugün değişmez!.. Koşullar değişmeden değişenler, kendi kendilerini kandırdıklarını genelde kabul etmez. Bazen en zoru insanın kendine karşı samimiyetidir. Çoğu kez, çoğu insan, kendiyse yüzleşmekten işte tam da bu ne-

Eskinin içinde kendine yeni yol arayanlar, mutluluğu ve huzuru buldunuz mu? Bıraktığınız yolda genç fidanlar kurşunlanırken belki ağladınız belki de umursamadınız bile. Hatta belki de bu vefasızlık canınızı hiç yakmadı bile. Yine de içinizde hala kırıntısı varsa umudun, öldürmeyin onu, dönün ve geri gelin. Dönerseniz nehir damlasına kavuşur. Dönerseniz bir yara daha sarılır. Dönerseniz kendi hikayeniz kendinize yazılır!..

denden dolayı kaçınmaz mı? Kolay değil başkalarının yazdığı hikayede rol almak. Kolay değil başkalarının yaşadığı bir hayatı yaşamak. Üstelik bu hikayede paylarına düşen, ekseriyetle, figüranlıkken. Başrol oynayacağını sananlar da yok değil. Fakat bu sahnede başrol için lüks araba, lüks ev ve bir dünya benzeri bir saçmalığa yetecek kadar çok paraları olması gerekiyor. Bu hayatın içinde olup da “ben özgürüm” diyenlere gelince; hele bir denesinler, hele bir onlara çizilen sınırların dışına çıkmaya çalışsınlar. Görürler ne kadar özgür olduklarını. Çünkü, akvaryumdaki balıklar kadar özgürler, sonsuza dek yüzerler de hiç yol alamazlar.

Nehirden bir damla eksildi diye nehir kaybetmez gücünü, azmini, çabasını ama yalanımız da yok, senin daha katacak çok şeyin vardı, bu nehrin akışına. Belki de sen olacaktın bir sonraki seti yıkacak o son damla. Ya da yüzlerce senden biri! Çoğu bilmez ama biz bu nehrin her bir damlasını sesinden, soluğundan, bakışından kokusundan tanırız. Yokluğunu da hissederiz. Bir damla gitti diye kurumayız ama bir damlacık dahi olsa azaldığımızı biliriz. Gidenler belki de özlemiyorlar ama biz özlüyoruz bizdeki hallerini. O halleri gidenler unutsa da, unutmaya da.

Bu nehir, en zor koşullarda akmayı bilir. En acımasız anlarda, kar-boran buz altında, cehennem sıcaklığında! Baharla sele döndüğünde ve güzün incelererek aktığında da. Çünkü aslolan akmaktır, varmaktadır denize ama bir damla, ama milyarlarcaısıyla. Varabilmekle ölçülür nehrin gücü sayılarıyla değil!..

Bu nehrde her damla kendi hikayesini yaşar ne başrol ne set işçisi ne figüranlık, kendi öykünde, sana rol biçilmez! Çünkü herkesten bir damla taşır bu nehir. Ve bunu hiç unutmaz!..

Not: Filiz'e ulaşmak için haber yolladım. On beş gün önce! Haber ona ulaşmış. Ama Filiz gelmedi! Aranan bir devrimciyle görüşmek, üniversitedeki işi için iyi olmazmış. Haber gönderdiğim, ortak tanıdığımızdan öğrendim ki; Rıza'yla ayrılmışlar. Meğer gazetede ki fotoğraf, eski eşin cenazesine nezaketen katılmaktan ibaretmiş! Bu moloz yüklü kamyonla gelen ölümden daha kötü bir ölüm değil midir?

Eskinin içinde kendine yeni yol arayanlar, mutluluğu ve huzuru buldunuz mu? Bıraktığınız yolda genç fidanlar kurşunlanırken belki ağladınız belki de umursamadınız bile. Hatta belki de bu vefasızlık canınızı hiç yakmadı bile. Yine de içinizde hala kırıntısı varsa umudun, öldürmeyin onu, dönün ve geri gelin. Dönerseniz nehir damlasına kavuşur. Dönerseniz bir yara daha sarılır. Dönerseniz kendi hikayeniz kendinize yazılır!.. Ama gene de siz bilirsiniz zorla değil ya ve iyi ki de zorla değil. Zira bu nehir ulaşacak denizlere, denizler okyanuslara, okyanuslar dalgalar ve dalgalarda dönecek yeniden insana!.. İsterim ki yürekler dalgalanırken, şu fırtınalar mevsiminde, yorgun gemiler gibi batmasın kalbiniz!!!

Haziran 2018

Evvel Temmuz Festivali'nde İlk Gün

Antakya Samandağ'da her yıl yapılan ve bu yıl 19.'su düzenlenen festivalde Mücadele Birliği Platformu ve birçok devrimci kurum, festival alanında stantlar açarak emekçi halklar ve gençlerle bir araya geldi.

Festivalin ilk günü (11 Temmuz) öğle saatlerinde, Devrimci Öğrenci Birliği olarak gençlerle bir araya gelerek süreç hakkında fikir alışverişi yapıldı. Yoğun tartışmalar sonunda alınan ortak kararlar, önümüzdeki günlerde Mücadele Birliği Gazetesi'nde bir yazı olarak sizlere ulaştırılacak.

Festival, saat 16.00 ve 18.00'da yapılan iki panelle devam etti. Bu panellerden ilki “Türkiye’de yeni rejimin inşası ve sosyal politik durum üzerine yansımaları”, diğeri ise “Ortadoğu’da değişen siyasal dengeler ve ülkemize etkileri” idi.

Akşam etkinliklerinde tüm devrimci kurumlar festival alanında stantlarını açarak halklarla buluştu. Ve son olarak sahneye Kaldırım Müzik Topluluğu çıktı ve her dil ve kültürde şarkılarını seslendirdi.

İlk gün halaylarla son buldu.

Mücadele Birliği Platformu/ Antakya

Kirazlıtepe'de “Rantsal Dönüşüm” Protesto Edildi

7 Temmuz günü İstanbul Üsküdar'a bağlı Kirazlıtepe Mahallesi'nde halk, 7 parselde gerçekleştirilmek istenen rantsal dönüşüm 7 protesto etti.

Kirazlıtepe Kentel Dönüşüm İmar ve Güzelleştirme Derneği'nde toplanan mahalle halkı burada yapılan toplantının ardından “Kirazlı bizimdir, bizim kalacak” sloganı ile yürüyüşe geçti.

“Kirazlıtepe Mahalle Halkı Haklarına, Hayatlarına, Evlerine, Geleceklerine, İmzalarına Hep Birlikte Sahip Çıkıyor” pankartı ve “Halkın Sözü'nün Üstünde Söz, Gücünün Üstünde Güç Yoktur” yazılı dövizlerle Dörtüyle ulaşan kitle, yolu trafiğe kapatarak oturma eylemi yaptı.

Açıklamayı dernek başkan yardımcısı okudu ve Üsküdar Belediye başkanı ile görüşmeler yapmasına rağmen, evlerini 15 gün içinde boşaltmaları için tebligatların gönderildiğini söyledi.

Thethtikar ifadelerin yer aldığı yıkım ve boşaltma gibi tedirginlik

oluşturan tebligatların yapıldığı; anlaşma imzalandığı söylenen komşuların evlerinin yıkım yönetmeliği şartlarına uyulmadan yıkıldığı; yıkım yapılan yerin yanarda bulunan ve anlaşmayı imzalamayan yapılara da zarar verecek nitelikte iş ve işlemlerin gerçekleştirildiği; komşuların bir arada ve birlik içinde yapılacak adaletli bir dönüşüm süreci yerine, komşuları birbirine düşürecek sözlü beyanlar yapıldığının anlatıldığı açıklamada, “Madem bizlere rağmen bir süreç düşünüyorsanız 'katlımcılık- öneri geliştirme-müzakere etme' gibi ifadelerle ne gerek vardı? Mahallede yaşayan insanların bu denli huzursuz kılınmasından umulan yarar nedir?” diye soruldu ve “Biz kentsel dönüşüme karşı değiliz ama rantsal dönüşüme karşıyız” denilerek eylem sonlandırıldı.

Kirazlıtepe halkı, 9 Temmuz Pazartesi günü itiraz dilekçelerini toplu olarak Üsküdar Belediyesi'ne verecek.

DÜNYA HALKLARI AYAKTA

Basra'da İşsizliğe Karşı Eylemler

Irak'ın güneyindeki petrol kenti Basra'da işsizliğe karşı gündür protesto eylemleri sürüyor.

Protesto eylemleri, 8 Temmuz Pazar günü iş ve daha iyi hizmet talep eden gençlerin eylemleri ile başladı. Gençlerin eylemine polis ateş açtı, 1 kişi hayatını kaybetti. Bu, eylemlerin büyümesine yol açtı. Eylemler hafta içinde de devam etti, ana yollar lastikler yakılarak kapatıldı, bazı hükümet binaları tahrip edildi.

Petrol Bakanı Cebbar El Luaybi yazılı bir açıklama yaparak, eylemcilerin bir petrol rafinerisine girmeye çalıştığını ve girişteki bazı binaları ateşe verdiğini söylerken, Belediye Meclisi üyesi Kerim Şuak, eylemcilerin, "federal hükümetin eylemsizliği nedeniyle ağırlaşan işsizlik sorunlarına çözüm isteyen" gençler olduğunu söylüyor.

Başbakan Haydar El Ebadî, 13 Temmuz günü Basra'ya gelerek askeri komutanlarla görüştü. Ebadî'nin ziyareti öncesi de kentte protesto eylemleri vardı, öğle saatlerinde de belediye meclisi önüne eylem için çağrılar yapıldı.

Irak'ta resmi veri-

lere göre işsizlik yüzde 10,8 düzeyinde ve 24 yaş altı gençler ülke nüfusunun yüzde 60'ını temsil ediyor.

Irak'ta petrol kaynakları bütçenin %89'unu, ihracatın %99'unu temsil ediyor ama yerel işçilere sadece yüzde 1 oranında iş olanağı sağlıyor, yabancı işçiler çalıştırılıyor.

Necef'te Havaalanı İşgali

Basra'da işsizliğe karşı 1 haftadır süren eylemler Necef'e de yayıldı, 13 Temmuz günü Necef'te havaalanı işgal edildi.

Yüzlerce kişinin eylemi, hava trafiğinin büyük oranda aksamasına neden oldu. Şii lider Ali El Sistani de eylemcilere destek olduğunu ve kamu hizmetlerindeki aksaklıklara karşı çıktığını ilan etti. Eylemler Basra, Amara ve Nasiriye'de de sürdü.

Başbakan İstifa Etti

Eylemlerin diğer kentlere yayılması ve şiddetin artması üzerine 14 Temmuz günü Başbakan Ebadî istifa ettiğini açıkladı..

Haiti'de %50 Zam Ayaklandırdı

Haiti'de hükümetin yakıt fiyatlarına zam girişimi 2 gün süren ayaklanma ile karşılandı. 6 Temmuz günü başlayan protestolar yağma ve kundaklığa dönüştü, 7 kişi hayatını kaybetti.

Dünyanın en yoksul ülkelerinden biri olan Haiti'de IMF ile yapılan anlaşma gerekçesiyle benzine %50 zam yapılmıştı. Kararın açıklandığı Cuma gününden bu yana başkent Port-au-Prince'te ana yollar barikatlarla kapatıldı ve çöp kutuları ateşe verildi. Ülkenin ikinci büyük kenti Cap-Haitien ile Les Cayes, Jacmel ve Petit-Goave bölgelerinde de protesto gösterileri düzenlendi.

Muhalefet liderleri de zam geri çekilmezse iktidarı devirecekleri uyarısı yaptı.

Amerikan Hava-yolları, Air France, Delta, Jet Blue ve Copa gibi büyük havayolu şirketleri Port-au-Prince uçuşlarını iptal etti. ABD Büyükelçiliği de Haiti'de bulunan personeline kendilerini koruma altına almaları talimatı verdi.

Haiti Başbakanı Jack Guy Lafontant, gelişmeler üzerine karardan bir gün sonra zammın "geçici olarak durdurulduğunu" açıkladı ve halka evlerine dönme çağrısı yapsa da hafta sonu boyunca halk sokaklardan çekilmedi.

Güney Kürdistan Türkiye İşgaline Karşı Eylemde

Türk devletinin Güney Kürdistan'a yönelik düzenlediği işgal saldırıları, 7 Temmuz günü İşgale Karşı Ulusal Cephe öncülüğünde 9 merkezde kitlesel eylemlerle protesto edildi.

Süleymaniye, Kerkük, Ranya, Hewlêr, Halepçe, Kelar, Çemçemal ve Qeladizê kentlerinde yapılan eylemlere yüzlerce Kürdistanlı katıldı ve işgalci Türk devletinin Başurê Kürdistan'ı terk etmesi istendi.

Din alimleri, siyasi parti ve örgüt temsilcilerinin de katıldığı eylemlerde, "Erdoğan şunu iyi bil Kandil kırmızı çizgimizdir", "Türk ordusu işgalci-dir, Kürdistan'dan defol!", "Kandil direniş kalesi-

dir" sloganları atıldı.

Ezamanlı yapılan eylemlerde Ulusal Cephe'nin açıklaması okundu. Açıklamada "Bize göre Türk ordusunun saldırılarının iki nedeni vardır. Birincisi halkımızın özgürlük mücadelesini ortadan kaldırmaktır. İkincisi,

Başurê Kürdistan'ın tümünün işgal edilmesi, siyasi ve sivil yaşama el koyma, tüm enerji ve ekonomik kaynakları ele geçirmektir" denilerek tüm Kürt halkının, Türk devletinin işgal saldırılarına karşı ayağa kalkması ve Başurê Kürdistan'ı bu krizden çıkarması gerektiği söylendi.

Kolombiya'da Cinayetlere Karşı Sokakta

Emperyalistlerin, sonuna kadar teslim almak istedikleri halklardan biri Kolombiya... Özgürlükleri için onlarca yıldır mücadele eden FARC, 2016'da Kolombiya devleti ile barış anlaşması yapıp silah bıraktıktan sonra, onlarca toplumsal önder katledildi.

Karşısında silahsız da olsa bir gücün bulunmasına tahammül edemeyen kapitalist devletler, o gücü en ufak parçalarına kadar ayırıp yok etmeyi kendilerine görev biliyor. Ve halklar, deneyimleyerek öğreniyor, o zamana kadar kendilerini devlet bu derce saldırganlığından koruyan şeyin silahlı halk güçleri yani gerillalar olduğunu...

Kolombiya'da 6 Temmuz günü, pek çok kentte binlerce kişi, katledilen önderleri için protesto yürüyüşü düzenledi. Son 2,5 yıl içinde "insan hakları savunucusu" 311 kişi devlet güçleri ya da paramiliter güçler, uyuşturucu tacirleri tarafından

katledildi.

Başta başkent Bogota olmak üzere bir çok kente "Halk Savunucuları"nın çağrısı ile yapılan yürüyüşlerde "Kolombiya yasta" sloganı atıldı.

Bolivar meydanında toplanan binlerce kişi ellerinde mumlar, pankartlar ve katledilenlerin fotoğraflarını taşıdı, "Sessizlik, duyarsızlıktır" diye haykırdı. Eylemlerde birer dakikalık saygı duruşu yapıldı.

Venezuelaya Saldırı Tehditleri

Emperyalist güçlerin, teslim alamadığı halklar üzerinde baskı ve saldırıları her yönüyle devam ediyor. Aylardır karşı devrimci güçlerin sokaklarda insanları katlettiği Venezuela, bu defa da ABD'nin saldırı tehditleriyle karşı karşıya.

Ülkedeki "muhalif" diye adlandırılan karşı devrimci saldırganların sokaklarda döktüğü kanı durdurmak için askeri müdahale gerektiğini buyuruyor Trump. Neredeyse bir yıldır dillendirilen bu konu, bugünlerde yeniden gündeme geliyor. Danışmanları, böyle bir müdahalenin başarısız olabileceği riskine karşı uyarıda bulunsa da, Trump bu konuyu diğer Latin Amerika devletleri liderleri ile de görüşmeye devam ediyor.

Maduro, Trump'ın tehditlerini yanıtlamakta gecikmedi. "ABD iktidarının bir müdahalesi hiçbir zaman Venezuela sorunlarına çözüm olmayacak, asla. Ama silahlı kuvvetlerimizin ulusal toprakları korumaya hazır olma sorumluluğu var" diyen Maduro, "Bir saniye bile rehavete kapılamazsınız, çünkü ulusumuzun tüm tarihi boyunca elde ettiği en temel halk olan barış içinde yaşamayı korumamız gerekiyor" diyor halkına.

Kurucu Meclis Başkanı Diosdado Cabello da, Amerikan askeri müdahalesini isteyen "muhalif"lere karşı "vatana ihanetten" soruşturma başlatıldığını açıkladı.

2013'te Hugo Chavez'in ölümü ardından cumhurbaşkanlığına seçilen Nicolas Maduro, yaşanan ekonomik kriz vb gerekçeleriyle istifa baskıları altına alınsa da, geçtiğimiz yaz halk temsilcilerinin oluşturduğu "Kurucu Meclis"i ilan etmişti. Sosyalizmin ilerlemesi ve kalıcılaştırılması için atılan adımlar, karşı devrimci muhalefetin sokaklarda eylem ve katliamlarıyla yanıtlandı.

Dünyanın havası en kirli kentlerinden biri olan Hindistan'ın başkenti Delhi'de 16 bin ağaç kesilerek yapılacak olan inşaat projesi, halkın mücadelesiyle iptal ettirildi. Mahkeme Delhi'de hiçbir ağacın inşaat projeleri için kesilemeyeceğine karar verdi.

Trump Londra'da yüzbinlerce kişi tarafından karşılandı... (Pankart: "Bütün İktidar Halka")